

Sendikalaştıkları için işten çıkartılan işçilerin mücadelesine omuz verelim Sütaş ürünlerini boykot edelim!

Gerçek

İşçi sınıfı
mücadelelerinden...

Şişecam grevine "erteleme"
Coco-werk'te, Deva'da sınıf müca-
deleleri, fabrikalardan haberler...
DİP'in 'Taşeron Yasaklınsın!'
kampanyası devam ediyor

Temmuz 2014 / Sayı: 57

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Siyasetteki boşluğu işçi dolduracak

Doğada da, siyasette de hiç beklenmedik bir anda büyük değişim dinamikleri çıkar ortaya. Derinde yatan ama bir türlü yüzeye çıkamayan ağır çelişkiler, birden bire herkesin gözü önünde berrak biçimde belirir. Politika, biraz da bunları değerlendirerek ilerleme sanatıdır. Cumhurbaşkanı seçimi Türkiye'de bir an, ama sadece bir an böyle bir durum yaratmıştı.

Devrimci İşçi Partisi (DİP), Ekmeleddin İhsanoğlu'nun adaylığının açıklanmasının ardından böyle bir fırsatın doğmuş olduğunu vurgulayarak sola buna uygun bir politika önerdi. CHP, Gülen cemaati ve MHP ile ittifak kurmakla ve Amerikano-Suudi bir aday Erdoğan'ın rakibi olarak halkın önüne sürmekle, derinde yatan bir çelişkiyi bütün toplumun görmesini sağlamıştı: CHP sol bir parti değildir! Hiçbir zaman sosyal demokrat olmadı, merkez sol diye bilinen bir merkez partisi idi. Ama uzunca bir zamandır sağcı bir çizgi sürdürüyor. Türkiye'de solda büyük bir boşluk vardır.

Bunu kitleler ilk kez berrak biçimde görme olanağını elde etti. AKP hükümetinin sermayenin bir sınıf saldırısı aracı olduğunu bir ölçüde gören işçiler, buna karşı mücadelede CHP'nin işe yaramayacağını daha önce kitlesel olarak göremiyordu. Mezhep savaşı tehdidi altında yaşayan Aleviler, kürtaj yasağından başlayarak bugüne kadar elde edilmiş bütün hak ve özgürlüklerini yitirme tehdidi ile karşı karşıya kalmış olan kadınlar, polis kendisini kız arkadaşının evinde bulmasın diye balkondan atlayıp ölen gencin durumundan ürküntü içinde yaşayan gençler, CHP'nin işe yaramayacağını daha önce kitlesel olarak göremiyordu. Ekmeleddin İhsanoğlu ile kurulan "çatı", onlara kendilerine yeni bir çatı aramanın zorunlu olduğunu anlatıyordu.

DİP, 27 Haziran'da yayınladığı "Halkın cumhurbaşkanı adayını öneriyoruz! Adayımız Gezi'nin, Soma'nın, Kürt halkının ortak aday!" başlıklı bildiri ile bütün bu toplumsal sınıf ve katmanların uygun bir cumhurbaşkanı adayını etrafında toplanması için, anti-demokratik seçim kuralları çerçevesinde solda cumhurbaşkanı adayını belirleme bakımından elinde olan tek güç HDP'ye çağrı yapıyordu. Kürt hareketinin bir temsilcisinin bu işlevi göremeyeceğini açık açık ifade ediyordu.

Maalesef fırsat kaçmıştır. Milyonlarca işçi, Alevi, kadın, genç seçimin ilk turunda evinden bile çıkmayacaktır. Bu yüzden seçim ikinci tura bile kalmayabilir. Kalırsa Türkiye ikinci turda Tayyip Erdoğan ile Ekmeleddin İhsanoğlu arasında bir seçim yapmaya mahkûm edilmiş olacaktır!

Dünya Üçüncü Büyük Depresyon'un sarsıntılarını yaşıyor. Türkiye Ukrayna dinamikleriyle İBSİD dinamikleri arasında kıvranyor. Bu kördüğümü ancak Soma'da ifadesini bulan, yarın başka yerlerde belirecek olan sınıf mücadelesi dinamikleri çözebilir. Türkiye solunun siyasi güçlerinin şimdilik işçi sınıfına ve ezilenlere toplu bir çıkış yolu sunamayacağı anlaşılmıştır. Öyleyse, görev işçi sınıfının mücadeleleri içinde çelikleşecek öncüsüne düşüyor. Bizim görevimiz de o öncü ile buluşmaktır.

Gerçek

Soma mücadelesinin söndürülmesine izin vermeyelim!

Kıbrıs'ta
işgalin 40. yılı
Yeter artık!

6-7

Ortadoğu'da
mezhep
savaşını
durdurun!

9

Devrimci İşçi
Partisi'nin
cumhurbaşkanlığı
seçimindeki tavrı

12

Sütaş işçisi boykota çağırıyor

Tek Gıda-İş sendikasında örgütlü olan 26 Sütaş işçisi gerekçe gösterilmeksizin sırf sendikacı oldukları için işten çıkarılmıştı. İstanbul'a gidip atılan işçilerin işe iadesi için patrona 1 Temmuz'a kadar süre tanıyan işçiler, talepleri kabul edilmediği takdirde Sütaş ürünlerini boykot kampanyası başlatacaklarını duyurmuştu. Bunun üzerine baskılarını artıran yönetim, Aksaray fabrikasında 1 işçiyi daha işten çıkardı.

Karacabey fabrikası önündeki direnişlere devam eden 14 Sütaş işçisi üzerindeki baskı daha da artırılmaya başlandı. İşçilerin eylem alanı olan fabrika önüne tır çekilerek yoldan geçip destek veren kişilerle işçilerin iletişimi kesilmek isteniyor. Burjuvazinin işçi sınıfından korkusu sonucu ucuz numaralarla (tırı çeken şoföre 150 tl rüşvet vermek gibi) mücadele sönmülmendirmeye çalışılıyor. Mobese kameralarını işçilerin görüş alanına koyup, 10 dakika süresince kamyon getirtip

işçileri kışkırtmaya, ziyaretçilerin işçilerin yanına gitmesini engellemeye çalışıyorlar. Patron ise herhalde korkusundan helikopter ile fabrikaya gelip gidiyor. Sermayenin bu kirli oyunlarına karşı işçiler, kararlılıklarını ve sınıflarına olan inançlarını bir an olsun kaybetmeden direnişlerini sürdürüyorlar.

30 Haziran günü sabah 05.00 sularında yönetimin şikayeti üzerine 40-50 kişilik bir jandarma ekibi gelip işçilerin ifadelerini aldı. Şikayetin gerekçesi ise Sütaş'ı boykot kararıyla "markanın adını kötü kullanmak" idi. Ziyaretimiz esnasında tekrar gelen jandarmanın gerekçesi ise karayollarında 5 metre mesafe içerisinde pankart asılma yasasının olması ve işçilerin devlete ait karayolunu meşgul etmesiydi. Bu durum bize şunu gösterir: burjuvazinin tüm kirli ayak oyunları aynı zamanda onun çaresizliği ve işçi sınıfı karşısındaki zayıflığıdır.

Sendikacı olarak işlerine devam etmek is-

teyen işçiler, talepleri karşılanana kadar mücadelelerini sürdüreceklerini söylüyorlar. Sütaş ürünlerini boykot etme kararı ile birlikte hazırladıkları bildirimleri Ankara, Bursa, İstanbul ve Balıkesir'de dağıtacaklar. Tüm duyarlı

kesimleri boykota çağırıyorlar.

Bizler de bildirimleri gittiğimiz her yerde dağıtıp Sütaş işçisinin sesi olmaya ve işçi sınıfı ile birlikte burjuvaziye karşı verilecek o büyük kavgaya içinde olacağımıza söz veriyoruz.

Şişecam grevi

Grev değil, yasağı sağlığa zararlı

5800 işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine cam işçileri 20 Haziran günü 10 fabrikada greve çıktı. Ama işçi düşmanı hükümet Şişecam patronunun imdadına yetişti ve grev başlamasından sadece bir hafta sonra 27 Haziran'da bakanlar kurulu kararı ile "genel sağlık ve millî güvenlik" gerekçesiyle ertelendi, yani yasaklandı!

Şişecam işçisi neden greve çıkmıştı?

Şişecam işçisinin ortalama saat ücreti Aralık 2013 itibarıyla 9,24 lira, yani aylık 1500 lira civarında. Ama bazı işçilerin eline geçen, ya asgari ücret kadar ya da asgari ücretin biraz üstünde. Yarattığı onca değere karşılık cam işçisine layık görülün, yoksulluk sınırının altında, neredeyse açlık sınırında bir

yaşam. Şişecam işçisi insanca yaşayabileceği bir ücret için greve çıktı. Aynı işi yapan ve aynı özelliklere sahip işçiler arasındaki ücret farkları bazı durumlarda üç kata çıkabiliyordu. Şişecam işçisi eşit işe eşit ücret alabilmek için greve çıktı. Keyfi işten çıkarmalara karşılık iş güvencelerini sağlayabilecekleri maddeleri TİS'e yazdırabilmek, işsiz kalma korkusu ile yaşamamak için greve çıktı. Kazanılmış haklarına göz diken Şişecam patronuna karşı haklarını savunmak ve sözleşmeye yazdırabilmek için greve çıktı. Bu gerekçeler mi "genel sağlık ve millî güvenlik" için zararlı? Yoksa çay bardağı, otomobil camı üretilmesi mi? Hiç birisi elbette!

Bu hükümet bu tür kararlar verdikçe, bu top-

lum toptan üşütecek. Genel akıl sağlığı ağır yaralar alacak!

Kenan Evren mahkûm edildi, fikirleri iktidarda

Bu bir yasaklama kararıdır. Çünkü Türkiye'de mevzuat öyle oluşturulmuştur ki, Bakanlar Kurulu "erteleme" kararı aldığından başlayan prosedür, grevin yeniden başlamasına izin vermez. Demek ki Türkiye'de grev hükümetin izin verdiği ölçüde bir haktır!

Bu yasaklama olanağı, 12 Eylül 1980 askeri diktatörlüğünün getirdiği işçi düşmanı çalışma yaşamı mevzuatı ile girmiştir Türkiye'ye. 12 Eylül bütünüyle 60'lı ve 70'li yılların güçlü işçi mücadeleleri karşısında sermayenin elini rahatlatmak için yapılmış bir darbe idi. Bugün bu darbenin başındaki cuntanın hayatta olan iki üyesi müebbet hapse mahkûm edilmiş durumda. Bazıları da Tayyip Erdoğan'ın önlerine attığı bu oyuncaktan sevinmişlerdir kuşkusuz. Ama 12 Eylül'ün mirası olan siyasi rejimin hala devam etmekte olduğu ortada.

Tayyip Erdoğan bir işçi sınıfı düşmanıdır. İşçileri sadece fakir fukara garip gureba haline getirdikten sonra sever. Onlara iane verir, desteklerini alır. Hak isteyenleri ise "ayaklar baş olursa" diye tehdit eder. İşçi düşmanıdır, sözde karşı olduğu 12 Eylül rejiminin getirdiği akıl dışı yasaklama yöntemlerini kullanır. İşçi düşmanıdır, kurduğu düzenle Soma'da

301 işçiyi katlettikten sonra, şimdi "genel sağlık"tan dem vurmaktadır. İşçi sağlığından ne haber Tayyip Erdoğan?

Grev hakkı için Kavel işçisinin yoluna

İşçi sınıfına Erdoğan'ın işçi düşmanı yüzünü anlatmalıyız. Ama sadece Erdoğan değil, bu düzenin kendisi işçi düşmanıdır, işçiyeye grev hakkını fazla görür. Sadece cam işçisine bakarsanız, sadece 2000'li yıllara bakarsanız, 2001'de Ecevit, 2003 ve 2004'te Erdoğan, 2014'te yine Erdoğan Şişecam grevlerini erteledi, yani yasakladı. Öyleyse, işçinin yeniden ayağa kalkmasından, 1963'te Kavel işçisinin henüz yasal olmayan grev hakkını kullandığında açtığı yolu izleyerek grev hakkını elde etmesinden başka yol yok.

Grev, patron sınıfının çıkarlarını zedeliyor olabilir. Grev yasağı da işçinin hayatı çıkarlarını zedeliyor. İşçiler bunun bilincinde AKP binalarına yürüdü, polis barikatlarını zorladı, Ankara'da Çalışma Bakanlığı'na yürüdü.

Grev ertelenince Kristal-İş yönetimi iş başı çağırısı yaptı. Danıştay'a başvuracakmış. Grev hakkı ne zaman yalnızca Danıştay yoluyla kurtarılmış? 2003'te Erdoğan Şişecam grevini "erteleyince", Danıştay yürütmeyi durdurma kararı veriyor, 2004 başında yeniden başlıyor grev ve... yeniden erteleniyor. İşçi hakkını kullanmaya devam etmeli, fabrikasını işgal etmeliydi. Hukukun dışına düşen hükümettir. Hak işçinin yanındadır!

Şimdi tek yok genel grevdir!

Coko-werk işçileri sendikada ısrarlı

Tekirdağ Çerkezköy Organize Sanayi'de bulunan Coko-Werk fabrikasında işçiler Petrol-İş'e üye oldukları için işten çıkarılıyor. Bosch Siemens Hausgerate (BSH) isimli Alman firması için çamaşır ve bulaşık makinelerinin yan sanayi plastik parçalarının üretildiği ve çoğu kadının 120 işçinin çalıştığı fabrikada önce 4 Haziran'da altı işçi işten atıldı, ertesi gün beş işçi daha çıkarıldı. İki hafta sonra üç işçinin daha işten atılmasıyla toplam sayı 14'e yükseldi.

21 Haziran günü fabrika önünde işten çıkarmalara karşı Jotun Boya, Elba Bant ve Polimer Kauçuk gibi Petrol-İş'in örgütlü olduğu diğer fabrikalardan işçilerin de katıldığı kalabalık bir eylem düzenlendi. Petrol-İş sendikası genel başkanı Musta-

fa Öztaşkın, eylemde yaptığı açıklamada Coko-Werk'e sendika girene kadar mücadelenin süreceğini söyledi.

Petrol-İş şapkalılarıyla fabrikanın kapısına kadar gelen ve şapkalılarını fabrikanın bahçesine atan işçiler "şimdi içeriye şapkamız girdi, sonra da sendikamızla birlikte biz gireceğiz" dediler.

Dışarıda eylem yapan işçilerin etkisi, neredeyse patronun tüm çabasını boşa çıkaracak nitelikte. Çünkü içeride çalışan işçiler sendikaya üye olmaya devam ediyor. Onlar üye olmaya devam ettikçe işe geri dönmek için dışarıda mücadele eden işçilerin de kararlılığı artıyor. Coko-Werk işçisi sendikacı olma mücadelesinde ısrarlı, hem içeride hem de dışarıda.

Deva işçileri kararlı, sendika Deva'ya girecek!

Türkiye'nin en önemli ilaç fabrikalarından birisi olan Deva Holding'in 580 işçi ile üretim yaptığı Çerkezköy'deki fabrikasında çalışan beş işçi, Petrol-İş'e üye oldukları için 20 Haziran'da işten atıldı. Patron gerekçe olarak, İş Kanunu'nun "ahlak ve iyi niyete uymayan haller" nedeniyle iş akdinin derhal feshi imkanını tanıyan 25/2. maddesini gösterdi. Yasada bu haller tek tek belirtilmiş durumda. Bu haller arasında sendikal faaliyet yok ama patron bu, yasa tanır mı hiç? Kendisi "mola saatleri dışında sendikal faaliyet yapmak" gibi bir maddeyi de dahil edivermiş ve işçileri işten atmış!

Aslında Deva'da 2010 yılında Petrol-İş yetkili sendikaydı. Ama patron çeşitli ayak oyunları ile sendikadan yetkiyi kaybetmesini sağlamış. Sonraki sendikalaşma girişimleri de mücadeleye öncülük eden bazı işçilerin

tek tek işten atılması ile engellenmiş. İşçilerin bugünkü sendikalaşma çabaları karşısında da aynı yöntemi deneyen Deva patronu bu kez ummadığı bir tepki ile karşılaştı. İşten atılan beş işçi, sendikaları Petrol-İş'le birlikte fabrikanın önüne çadır kurarak direnişe başladı. Direniş çadırını kurmadan bir gün önce basın açıklaması yapan işçiler, Şişecam grevinin yasaklanmasının da, sendikalaşma girişimleri sonucu kendilerinin işten atılmasının da hükümetin ve patronların işçilerin birliği ve mücadelesinden duyduğu korkudan kaynaklandığını ifade ettiler. Hem basın açıklamasının yapıldığı hem de çadırın kurulduğu gün yaptığımız sohbetlere, atılan işçiler işe geri alınana, patron sendikayı kabul edene kadar mücadele kararlılığı damga vurdu.

“Taşeron yasaklansın! Herkes güvenceli kadro!” kampanyası sürüyor

Devrimci İşçi Partisi, Nisan ayının ortalarında işçi sınıfının başındaki en büyük belalardan birisi olan taşerona karşı mücadeleyi yükseltmek amacıyla bir kampanya örgütleme kararı almıştı. Kampanyanın hazırlıkları sona yaklaştığı sırada, 13 Mayıs'ta yaşanan Soma katliamı, tüm Türkiye işçi ve emekçilerine taşeronun ölüm demek olduğunu bir kez daha çok acı bir şekilde gösterdi. Devrimci İşçi Partisi de Soma'nın ardından 15 Mayıs'tan itibaren pratik çalışmasına başladığı ve yaklaşık iki aydır yürüttüğü kampanya ile ulaşabildiği her yere “Taşeron yasaklansın! Herkes güvenceli kadro” şiarını taşımaya devam ediyor.

Kampanyaya büyük ilgi

Ankara'dan Antalya'ya, Bursa'dan İzmir'e, Çorlu'dan Manisa'ya, İstanbul'dan Kocaeli'ne birçok yerde kampanya yoğun bir şekilde yürütüldü. İşçi servislerinin güzergahları ve duraklarında bazen mesaiye gitmeden önce bazen de mesai çıkışı işçilerle buluştu bildirilerimiz. Serviste, otobüste giderken, camdan bakınca afişlerimiz eşlik etti işçilere. Afiş yapan yoldaşlarımızın etrafını saran işçiler önce biraz kısık sesle konuşmaya başladılar, sonra taşerona duyulan öfke ile sesler yükseldi, koyu bir sohbet başladı. Şehir merkezlerinde, meydanlarında on binlerce bildiri dağıtıldı, açılan stantlarda taşeronun yasaklanması ve herkese güvenceli kadro talebiyle binlerce imza toplandı.

İmza stantlarının başında işçiler, emekçiler, ezilenler, yani bu toplumun yükünü sırtında taşıyan çoğunluk kuyrukları oluşturdu bir imza ile de olsa destek verebilmek için. Bildiri dağıtımlarında hızlı adımlarla yanımızdan yürüyerek geçenler taşeronun T'sini duyduklarında geri döndü, elleri bildirilerimize uzandı. Çünkü taşeron sistemi ya kendisinin ya da bir yakınının, bir bütün olarak işçi sınıfının canını yakıyor. Bu nedenle bütün kampanya boyunca nerede bildiri dağıtımı ya da afiş yapılırsa, imza toplansa ilgi büyüktü, taşeronun yasaklanması ve herkese güvenceli kadro talebi destekleniyor, sahipleniliyordu.

Devrimci İşçi Partisi, kampanyayı aynı zamanda mücadele eden işçilere de taşımaya çalıştı. Bursa'da Süttaş işçisinin direniş alanında da imzalar toplandı, bildirilerimiz, broşürümüz üzerinden işçilerle sohbetler yapıldı. 22 Haziran Soma mitinginde, İzmir'de Aliağa Belediyesi taşeron işçisinin yanında, İstanbul'da KESK'in taşeron karşıtı eylemlerinde DİP'in pankartları, dövizleri en öndeydi. Bu süre zarfında 'taşeronu bitireceğiz' yalanı ile tüm işçileri taşerona dönüştürmenin aracı olarak meclis gündeminde duran torba yasasına karşı çeşitli kentlerde yapılan eylemlerde, yürüyüşlerde de yine kampanya bildirilerimizle yer aldık, pankartlarımızda, dövizlerimizde taleplerimizi taşıdık.

Taşerona karşı mücadele toplantıları

Meydanlarda, işçi mahallelerinde, fabrika önlerinde yapılan faaliyetlerin yanı sıra kampanya süresince bazı bölgelerde toplantılar da düzenlendi. Bu toplantıların amaçları, torba yasanın getirdikleri konusunda bilgilendirme, taşeron sistemine neden karşı çıkmak gerektiği konusunda bilinçlenmek, meselenin siyasi boyutu üzerine tartışmalar yapmak ve o güne kadar yürütülen çalışmalarını değerlendirmekti.

Çorlu ve Bursa: ilk toplantılar işçilerin kalbinde

Toplantıların başlangıcı iki önemli işçi merkezi olan Bursa ve Çorlu'da 15 Haziran'da aynı gün eş zamanlı olarak yapıldı. Çorlu'da bir piknikle birleştirilen etkinlik, Bursa'da DİP bürosunda gerçekleştirildi. Bursa'da Süttaş direnişinden işçiler de aramızdaydı. Bir yoldaşımızın taşeronlaştırmanın Türkiye'de ilk olarak 90'lı yıllarda baş göstermesinden itibaren bugüne kadar devam eden durum, son dönemde taşeronun hızla artması, torba yasa ile tüm işçilerin taşerona dönüştürülmesi tehdidi üzerine yaptığı konuşmanın ardından, Süttaş işçileri de kendi mücadele deneyimleri ile toplantıya katkı sundular.

Ankara: Torba yasa ve taşerona karşı Tekel işçilerinin yolu

Haziran ayı içerisinde taşerona karşı Ankara'da biri ortak iki toplantı düzenlendi. İlk DİP'in de kurucuları arasında yer aldığı Ankara Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu tarafından 14 Haziran'da “İşçilerin taşerona isyanı: Greif dersleri” başlıklı bir forum şeklinde gerçekleştirildi. Forum düzenleyicileri adına konuşmayı yapan yoldaşımız Mert Kükrer taşeronun yasaklanması bir yana hükümetin taşeronu yaygınlaştırmaya yönelik yasalar çıkarma hazırlığında olduğuna vurgu yaparak buna karşı Ankara'yı bir dönem hükümete dar eden Tekel işçilerinin mücadelesini örnek almak gerektiğine dikkat çekti. İkinci toplantı ise kampanyanın başladığı günlerde DİP bürosunda yapıldı. Toplantı, bir yoldaşımızın taşeron sisteminin, işçilerin yıllık izin gibi kazanılmış haklarını dahi kullanmasına engel oluşturan, ücretlerin düşmesine sebep olan, kıdem tazminatını fiilen ortadan kaldıran bir sistem olduğunu; taşeron işçilerin değil sendikaya üye olmak, herhangi bir şekilde birlikte mücadele etmesinin önüne büyük engeller diken bir çalışma düzeni olduğunu ifade eden konuşması ile başladı. Başta taşeron işçiler olmak üzere tüm işçilerin hayatın birebir içinden gelen canlı katkıları ile kampanyanın bundan sonraki faaliyetlerinin neler olacağı tartışıldı.

İzmir'de Soma'nın dersleri: “Madenler işçi denetiminde kamulaştırılsın!”

Soma katliamının ardından derhal Soma'ya giderek oradaki çalışmalara katılan İzmir'deki yoldaşlarımızın toplantısına diğer kentlerde de olduğu gibi Soma'nın dersleri damgasını vurdu. Devrimci İşçi Partisi, kampanya şiarını Nisan ayında belirlemişti.

Ancak Soma'nın ardından taleplerinin arasına bir de “Madenler işçi denetiminde kamulaştırılsın!” talebini de eklemiş, on binlerce kuşlama bastırarak katıldığı miting meydanlarına bu şiarı da taşımaya çalışmıştı. İzmir'de gerçekleştirdiğimiz toplantıda konuşma yapan yoldaşımız Atlen Yıldırım, Soma işçisinin de aynı talebi ileri sürdüğüne dikkat çekerek bu talebin de, taşeronun yasaklanması ve herkese güvenceli kadro talebinin de düzenin sınırlarını aşan içeriğini vurguladı, meselenin siyasi boyutunu öne çıkardı. Taşeronun yaygın olduğu çeşitli sektörlerden işçi ve emekçilerin kendi deneyimlerini paylaştığı, işçi sınıfının yanında safını belirlemiş gençlerin katılım gösterdiği toplantı önümüzdeki dönem yürütülecek faaliyetler açısından başarılı bir basamak niteliği taşıyordu.

İstanbul'da geniş katılım, canlı tartışma

İstanbul'u karış karış dolaşarak neredeyse her gün farklı bir noktada yapılan faaliyetlerin ardından Devrimci İşçi Partisi İstanbul'daki ilk toplantısını 29 Haziran günü Okmeydanı'ndaki bürosunda gerçekleştirdi. Ağırlıklı olarak telekomünikasyon, metal, enerji, finans, otelcilik, eğitim, bilişim, sağlık vb. sektörlerden işçilerin katıldığı toplantıda, taşerona ve güvencesizliğe karşı mücadele ve işçi sınıfının siyasileşmesi vurgusu öne çıktı. Bir yoldaşımızın taşeronlaştırmanın işçi sınıfını nasıl böldüğü, sendikalaşmayı engellediği, torba yasanın taşeron işçiyeye müjde adı altında nasıl kadrolu işçileri de taşerona dönüştüreceği üzerine yaptığı sunumun ardından kampanya için hazırlanan ve taşeron sistemine

neden karşı olmak gerektiğini işçilerin kendisinin anlattığı video izlendi. Sonra sözü DİP Genel Başkanı Sungur Savran aldı. Savran, Türkiye'de son iki ay içerisinde sınıflar mücadelesinde öne çıkan üç önemli meselemin altını çizdi: Şişecam grevinin “genel sağlık ve milli güvenlik” gerekçe gösterilerek yasaklanması; Soma'da 300'den fazla işçinin katledilmesi ve işçilerin, madenlerin kamulaştırılması talebini yükseltmesi; torba yasa adıyla önümüzde duran işçi sınıfına yönelik saldırı hazırlığı. “Esas mesele işçi sınıfının burjuvaziye karşı siyasi mücadele vermesidir” diyen Savran, “bunun için sosyalizmin programıyla Devrimci Marksist bir rehberlikle mücadele eden bir sınıf partisi gereklidir” dedi. İşçi sınıfının siyasi olarak iktidar için mücadele etmesinin önemini vurguladı. Sungur Savran'ın konuşmasından sonra birçok sektörden işçi ve emekçiler, geleceğin diplomalı, diplomasız işçi ve işsizlerin söz alarak taşerona karşı mücadelede fikirlerini ve deneyimlerini paylaştığı toplantı, katılımcılara taşerona ve torba yasaya karşı mücadeleyi daha da yükseltme morali ve gücünü verdi.

Taşeron sistemine karşı mücadele çağrısı sürüyor

Devrimci İşçi Partisi, işçi sınıfını siyasallaştırmak için bir araç olarak ortaya koyduğu taşerona karşı kampanyayı örgütlü olduğu illerde yürütmeye devam edecek. Bildiri dağıtımları, afiş çalışmaları, imza stantları ve toplantılarla... Taşeron sisteminin yanı sıra yazın, insan sağlığını tehdit eden sıcak hava ile de mücadele etmek zorunda kalan Antalya'daki yoldaşlarımızın kampanyanın ilk büyük toplantısını Temmuz ayı içinde gerçekleştirmeyi hedefliyor. Diğer şehirlerde merkezi olarak yapılan toplantıların yanı sıra yerel çaplı toplantıların farklı işçi bölgelerinde de düzenlenmesi hedefler arasında.

Soma'nın yarası kapanmadı

Soma duruldu. Şimdilik. 13 Mayıs katliamından yaklaşık iki ay sonra, yaralar kapanmadan beklemeğe geçti o yanardağ. En az 301 işçinin hayatına mal olan o büyük facianın ardından Soma işçileri ve halkı sınıf mücadelesinde bir anda Türkiye'nin öncüsü haline gelmişti. Önce Tayyip Erdoğan'a Soma'yı dar ettiler. Erdoğan kendisi bir markete sığınmak zorunda kaldı, korumaları aracının plakasını söktüler; çünkü başbakan Soma'da istenmeyen adamdı. Ana muhalefet liderine de daha müşfik davranmadılar Somalılar. Ardından ölümlerini gömdüler. Sonra ocaklara girmek yerine boylu boyunca sınıf mücadelesine girdiler.

İş güvenliği sağlanana kadar ocaklara girmeyeceklerini beyan ettiler. Günlerce gösteriler yaptılar. Kamulaştırma istediler, taşeron yasaklansın dediler. Sendikanın bölge yönetimini istifa ettirmeyi başardılar, genel merkez diretince DİSK Dev Maden-Sen'e geçmeye başladılar.

Türk-İş'in "buhar boşaltma" eylemi

Tam o sırada Yatağan özelleştirilmesi tamamlandı. O güne kadar Yatağan işçisinin Ankara'ya yerleşerek verdiği mücadeleyi seyretmekte olan Türk-İş yönetimi birdenbire hareketlenmek zorunda hissetti kendini. Soma kaynıyordu. Soma'da yetkili sendika olan Türk-İş'e bağlı Tür-

kiye Maden-İş, DİSK Dev Maden-Sen'in Soma'da etkisini geliştirmesinden korkuyordu. Yatağan için de basınç vardı. Türk-İş yönetimi 16-22 Haziran haftası için bir eylem takvimi açıkladı. Önce sözde bütün sektörlerde iş bırakıldı. Sonra 22 Haziran Pazar günü Soma'da miting yapıldı.

Türk-İş'in eylemlerinin bir "buhar boşaltma" işlemi olduğu biliniyordu. Artık bunu görmek daha kolaylaşmış bulunuyor. 10 bin işçinin ve Somalının katıldığı, Türkiye'nin her yerinden madencilerin desteğe geldiği Soma mitinginin ardından geçen sürede Türk-İş'ten tıs yok. İşçinin öfkesini hançeresine yüklenip boşaltması Türk-İş için yeterli.

Türk-İş bürokrasisi ana engel

Türkiye işçi sınıfının mücadele azmi ve gücünün hangi mekanizmalarla durdurulduğu Soma'da bir kez daha çıplak olarak görüldü. Hükümet, ilan edilmemiş bir olağanüstü hal uygulayarak sosyalistlerin

Soma'da faaliyet yapmasını muazzam güçleştirirken Türk-İş yönetimi de işçinin mücadele azmini dindirmek için çırpındı. Tekel işçisinin başına gelen yavaş yavaş Soma'da da hissediliyor.

Ama Türk-İş bürokrasisi henüz rahat nefes almasın. Soma'nın yarası açık. Felaket çok büyük ve henüz üzerinden çok geçmedi. Soma işçisinin asli talepleri olan kamulaştırma ve taşeronun yasaklanması konularında milim ilerleme yok. Şimdiki sessizlik mücadelenin ağır ağır söneceğinin işareti de olabilir, fırtınadan önceki sessizlik de. Bir süre sonra mesela tutuklu şirket sorumluları salıverilince ya da bir küçük kaza daha yaşanınca durum değişebilir.

Görev, Soma işçisinin zaferin yolunu bulmasına destek olmaktır. Önümüzdeki dönemin sınıf mücadeleleri açısından Soma, kilit meselelerden biri olacaktır.

Soma'ya selam, taşerona devam!

Çalışma Bakanı Faruk Çelik'in taşeron işçilerine, yasalarda zaten var olan hakları vereceğini iddia ettiği göz boyama yasa tasarısı, bir o yöne bir bu yöne değiştirildi. Bu konudaki hükümlerin içinde yer aldığı torba yasa, kısa bir süre içerisinde mecliste oylanacak. Bilindiği gibi, tasarı meclise ilk geldiğinde Soma vesilesiyle madencilere verilen bir-iki hak kırıntısının yanına taşeron uygulamasını eskiden olduğuna göre çok daha fazla yaygınlaştırmayı sağlayacak hükümler içeriyordu. Şimdi bu hükümlerin önemli bir bölümü geri çekildi. Başka konularda olduğu gibi (vergi, sigorta primi ve benzeri kamu alacaklarında kısmi af, Kürt halkına çerçeve yasa vb.) Tayyip Erdoğan cumhurbaşkanı seçiminden önce mümkün olduğu kadar sempati kazanmaya çalışıyor. Buna izin vermemeliyiz. Öncü işçiler, sınıfın bütününe sorunun sadece ertelenmiş olduğunu, cumhurbaşkanı seçiminden, en geç genel seçimlerden sonra ağır bir şekilde gündeme geleceğini anlatmalı. Torba yasanın taşeron bakımından içeriğinin özeti şu: "Taşeron işçilere müjde" başlığıyla sunulan yasa tasarısında, son değişikliklerle birlikte bir gerileme olmasa da müjde falan da yok! Eski zalim uygulama devam ediyor! Buna karşılık, torba yasada, başta kamu emekçilerinin iş güvencesi ve özelleştirme konularında olmak üzere bir dizi olumsuz hüküm yer alıyor.

Torba yasada dikkat çeken başlıklar şöyle:

1- Benim memurum düzeni

İdari Yargılama Usulünde yapılan değişikliklere göre kamu emekçilerinin iş güvencesine büyük bir darbe indiriliyor. Buna göre kamu emekçileri hakkındaki atama, görev değişiklikleri ve memuriyetten alma kararlarına karşı idari yargı yolu fiilen kapatılıyor. Atama, görev değişikliği, görevden alma ve memuriyetten çıkarmayla ilgili idari yargı tarafından verilen yürütmeyi durdurma kararlarının uygulanma süresi 30 günden 2 yıla çıkarılıyor. Özcesi, AKP, siyasi olarak cezalandırmak istediği kamu emekçisini istediği gibi sürgün edebilecek, işten çıkartabilecek. Devlet daire-

lerinde kapıkulu sistemini getirecek.

2- Özelleştirmelerin iptali

Özelleştirilen kurumlarla ilgili idari yargı tarafından verilen iptal kararlarının uygulanması engelleniyor. Danıştay'ın kararıyla iptal edilen özelleştirmelerin iade edilmesi imkansız hale geliyor.

3- Madencilere çalışma saati oyunu

Yer altındaki çalışma saati günlük 6 saatten haftalık 36 saate indiriliyor. Ama sadece yer altında. Kelime oyununa dikkat. Demek ki maden işçisi, yer üstüne

çıkıldığında kalan çalışma süresini tamamlayabilecek. Madenciler haftalık çalışma süresi, haftalık 36 saate indiriliyor gibisinden aldatmacalara aman dikkat! AKP yeni bir Ali Cengiz oyununa başvuruyor. Madencilerin toplamda çalışma saatlerinin indirilmesi gibi bir düzenleme yok.

4- Taşeronun yaygınlaştırılmasına devam

Torba yasada taşeron düzeninin yaygınlaştırılmasının önünü açan bir dizi teknik hüküm var. Başta kamu olmak üzere taşeron işçilerin durumunu düzeltten hiçbir madde yok.

Şırnak madencileri de ayakta

Türkiye tam Soma'nın yasını tutarken, Şırnak'ta kömür madenlerinde 11 Haziran'dan bu yana, üç ayrı "kaza"da beş işçi hayatını yitirdi! Sorun orada da Soma ile aynı: özelleştirme ve taşeron. Ama boyutları daha da ciddi. Şırnak'ta Türkiye Kömür İşletmeleri (TKİ), maden sahalarını "rödovans" denen yoldan bir ya da birkaç şirkete değil, Şırnak Valiliği'ne kiralamış. Valilik bir firmaya vermiş. O firma da 8-10 taşeronu paylaşmış ocakları. İt ite, it de kuyruğuna! Ocaklar o kadar güvensiz koşullarda çalışıyor ki, bir süre önce valilik tarafından kapatılmış. Bunun üzerine, taşeronlar bu sahaları kaçak olarak işletmeye başlamış. Korkunç ilkel koşullar geçerli. Maden Mühendisleri Odası heyetiyle kuyuları inceleyen odanın

eski başkanı Mehmet Torun'dan dinleyelim: "2 metre kare çapında kuyu açıyorlar. Havalandırma yok. Tek giriş var. Kör kuyu (...) Varillerin, plastik bidonların içinde çıkırlarla kuyuya iniyorlar. (...) İşçiler günlük 30-40 liraya çalışıyor. 1700'lü yılların teknikleri uygulanıyor." Erdoğan 19. yüzyılda İngiltere madenlerinde ölümlerden söz etmişti, ölümün işin fitratında olduğunu anlatmak için. Oysa koşullar 18. yüzyıl koşullarımız meğer!

Şırnaklı maden işçileri işte bu koşullara rağmen, son günlerdeki ölümlerin ertesinde valilik ocakların elektrikliğini kesince ocakların açılması için, işlerine devam edebilmek için eylem yaptı. Meseleye dışarıdan bakanın kolay kolay anlayamayacağı bir şey: Şırnaklı

işçi ölüyor, ama "madenleri aç, çalışayım" diye sokaklara dökülüyor! Çünkü madenler Şırnaklıların bir kısmı için tek geçim kaynağı. Aynen Soma'da olduğu gibi. Somalılar hep ifade ettiler: tütün, pamuk ve başka tarım bitirildiği için hayatlarını sürdürebilmek için yapılabilecek tek şey kara kömüre talim etmek. Şırnaklılar da kirli savaş döneminde devletin köy yakma ve boşaltma politikası sonucunda tarım ve hayvancılıktan kopmuşlar ve kente gelmişler. Ama hayatlarını sürdürebilmek için hiçbir geçim kapısı yok. O zaman madenler, koşullar ne olursa olsun bu insanlar için geçim kapısı olmuş. Yani Şırnaklı madenci çalışırsa ölebilir, ama çalışmazsa acından öleceği kesin!

Burada yapılabilecek tek bir şey var: kamulaştırma! Soma madencisi taşeronu ve iş güvenliği kurallarının ayaklar altına alınmasına karşı 301 işçinin hayatına mal olan katliamdan beri kamulaştırma talep ediyor. Bu Şırnak için de tek çözüm. Taşeronların işçileri ölüme sürmesine karşı yapılması gereken işçiyi ekmeğinden etmek değil, koşulları düzeltmek. Bunu da ancak devlet yapabilir. Öyleyse madenlerin kamulaştırılması kesinlikle gereklidir!

Soma-Şırnak el ele yürümelidir. Soma işçisi Şırnak madencisini kucaklamalıdır. Sorunları da mücadeleleri de ortaktır şimdiden. O yüzden: Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği! Bijî biratiya gêlan, yekîtîya kareren!

Taşeron işçinin yükü bitmiyor

Anonim şirket olmasıyla birlikte PTT içindeki çalışma biçimleri olumsuz anlamda oldukça çeşitlendi. PTT anonim şirket olduğu andan itibaren kendi bünyesine rahatça istediği statüde personel almaya başladı. Bir yandan taşeron işçiler, diğer yandan kadrolu memurlar ve şimdi de üç yıllık sözleşmeyle çalışan sözleşmeli memurlar...

Yeni çalışma biçimi bu üç yıllık sözleşme imzalayan personellerle şekillendirilmeye başladı. Bu personeller postacılık okulları ve kargo lojistik bölümlerinden mezun olan öğrenciler içinden seçiliyor. Bizim bulunduğumuz birimde bu arkadaşlardan üç kişi işe başladı. Bu arkadaşların işe başlamasıyla birlikte de birçok dedikodu ortaya çıktı. Herkes bu yeni çalışma biçiminin taşeron işçilerin yerini almaya aday olduğunu düşünmeye başladı. Biz taşeron işçiler bunun üzerine bu arkadaşların okudukları okullarda uzaktan eğitim alarak okuyabileceğimizi belirttik. Ancak PTT yönetimi bunun mümkün olamayacağını, bizlerin PTT ile bir ilgisiz olduğunu, taşeron şirketlerin elemanları olduğunu söyledi.

Bu arkadaşların statüsü ile ilgili de bir muamma var. Biz bu arkadaşların kendi sendikamıza üye olup olamayacağını genel müdürlüğe sordüğümüzda bu perso-

nellerin memur statüsünde olduğunu belirttiler. Ancak tıpkı taşeron işçiler gibi üç yıllık sözleşme imzalıyor olmaları bu işçi arkadaşların statüsü hakkında kafa karışıklığına neden oluyor.

Bizi esas ilgilendiren diğer bir sorun da bu arkadaşların postane ve kargo-lojistik bölümlerinden mezun olmalarına rağmen iş hakkında hiçbir bilgilerinin olmamaları. Üstelik PTT genel müdürlüğünün bu arkadaşları bir eğitimden geçirmesi gerekirken tüm yük -sanki başka hiç yükümüz yokmuş gibi- biz taşeron işçilerin üzerine yığılıyor. PTT genel müdürlüğü bu sayede bizim emeğimiz üzerinden kendince bir tasarruf yapıyor. Bu durum biz taşeron PTT çalışanlarını oldukça rahatsız ediyor.

PTT yönetimi kadrolu memurları emekliliğe zorluyor, onların yerini ise daha az sayıda sözleşmeli ya da taşeron işçi ile doldurmaya çalışıyor. Günden güne iş yükümüz artıyor. Bu nedenle çoğu zaman biz taşeron işçiler bizim vazifemiz olmayan işleri yapmak zorunda kalıyoruz. Örneğin bizim tebligat yapma yetkimiz yok. Tebligatları sadece kadrolu memurlar yapabiliyor. Ancak buna rağmen tebligatları biz yapıyoruz, bizim yaptığımız tebligatları kadrolu memurlar imzalıyor. Bu durum da bizim PTT'deki alt işleri değil esas işleri yaptığımızın bir göstergesi aslında.

Sorunlarımızı dile getireceğimiz bir merci asla bulamıyoruz. Çalışma ve Sosyal Güvenlik İletişim Merkezi Alo 170, İŞKUR'un irtibat numarası ya da BİMER... Ne zaman bir şey danışmak istesek ya da bir haksızlığa uğrasak bu numaraları arıyoruz. Ancak şimdiye kadar hiçbir olumlu sonuç alamadık. Bu merkezler bizim şikâyetlerimizin cevabını yine bizim müdürlüğümüze iletiyor. Zaten kendi kurumumuzdan bir cevap alabilsek bu numaraları aramayız.

Sonuç olarak biz taşeron PTT işlerinin sorunları bir türlü bitmiyor. Bu taşeron sistemi ortadan kalkmadıkça da biteceğe benzemiyor. Yeni çıkan "taşeron müjde" başlıklı haberlerden de bıkmaya başladık. Çıkarılan her yasa bırakın lehimize olmayı bilakis aleyhimize işliyor. Örneğin mecliste görüşülen son torba yasa ile birlikte mağdur olduğumuz durumlarda asıl işverene gitme ihtimalimiz sıfıra iniyor. Bir taşeron firma iflas ederse bizim işçiler olarak haklarımızı alma ihtimalimiz imkânsız hale geliyor. Bu yasa taşeron şirketlere ise birçok olanak sağlıyor. Taşeron şirketlerin zor durumda kaldıklarında işçiyi hakkını vermeden kendini kurtarmasına imkân veriliyor. Diğer yandan ise var olan haklarımızı koruma şansımız da gitgide azalıyor.

Düzce PTT'de çalışan taşeron işçiler

Dilek Pir

Katil elini kolunu sallayarak geziyor

Nurcan Satılmış'ı tanıyor musunuz? Ya da Ali Kınalı'yı? Seda Akal'ın adını duydunuz mu? Peki ya Metin Arslan'la hiç konuştunuz mu? Cevabınız hayır mı? O zaman çok geç. Bugün artık ne tanışabilir ne de konuşabilirsiniz. Tek yapabileceğiniz mezarlarını ziyaret edip çiçek bırakmak. Çünkü onlar Türkiye'de ilk altı ay içinde resmi verilere göre iş cinayetlerinde yaşamını yitiren 951 candan bazılarının. 2013'te kaybettiğimiz 1235 insan gibi. 2012'de can veren 878 işçi gibi.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin yayınladığı raporlara göre 2014 yılında Ocak ayında en az 87, Şubat ayında en az 77, Mart ayında en az 117, Nisan'da en az 115, Soma katliamının yaşandığı Mayıs ayında en az 414, Haziran ayında ise en az 141 işçi yaşamını yitirdi. Toplam 951 işçinin en az 13'ü 14 yaş altında, 19'u ise 15-17 yaş arasında, yani 31'i daha çocuk yaşta öldü. Soma'da bir günde katledilen 300'ün üzerinde işçiyi dışarıda tutunca ilk altı ayda her gün neredeyse dört işçiyi sermayenin kâr hırsına kurban veriyoruz. Her gün neredeyse dört işçi evine ateş düşüyor. Acıları bağrında, geleceklerinden endişe içinde yaşam savaşıyla baş başa kalıyorlar. Bir canlarını verdikleri yetmiyor gibi bazen de çok ağır bedeller ödemek zorunda kalıyorlar yaşama devam edebilmek için. Kardeşinin, babasının ya da oğlunun mezarı olan madene tekrar girip çalışmak gibi mesela. Ne büyük acı, ne kadar ağır!

İnsanın acı ve öfkeyle dolmaması mümkün değil. Unutması da. Unutmamak, unutturmamak da gerekir. Ama unutmamak, unutturmamak sadece Soma'da ya da diğer iş cinayetlerinde kaybettiğimiz canları anmak demek değil. Hesabını sormak demek. Soma patronundan ve diğerlerinden. Onları koruyup kollayan müfettişlerden, bakanlardan. Ve bir ölüm sistemi olan taşeronu yaygınlaştırmaya çalışan hükümetten. Hesabını sorunca da bugüne kadar ölenler geri gelmeyecek elbette, yine de başka ölümlerin yaşanmasının önüne geçebilmek için gerekli. Ama bu da yeterli değil.

Çünkü tüm ölümlerin sorumlusu, sermayenin kâr hırsıdır. Teknolojik gelişme düzeyinin bu denli yüksek olduğu bir çağda teknolojiyi sadece daha fazla kâr elde etmek için kullanan kapitalistlerdir. Tersanede filikayı denemek için kum torbası koymak yerine işçileri bindiren patronlardır. Üretim alanlarında makinelerin bakımını yaptırmayan, bırakalım onları bazen basit bir maskeyi bile işçiyi çok gören kapitalistlerdir. İşçilerin katili kapitalizmdir. O yüzden de hesap sormak, bu sayede basınç oluşturmak, denetimin artırılması sağlamak elbette iş cinayetlerinin bu kadar fazla olmasını dizginleyebilir ama kapitalizm denen bu seri katil dışarıda elini kolunu sallayarak gezmeye devam ettiği sürece bitiremez.

Bu cinayetlerin bitmesi için işçi sınıfının katili yakalayıp, elindeki silahı alması gerek. O zaman üretimin de, denetimin de, yasaların da işçilerin kontrolünde olduğu bambaşka bir dünya kurulmuş olacak. İşte o günden sonra tek bir işçinin burnu bile kanamayacak. Ve ancak o gün kucağımızda karanfiller gerçekten başımız dik ziyaret edebileceğimiz mezarını Nurcan'ın, Ali'nin, Seda'nın, Metin'in ve diğerlerinin.

İşgalin 40. yılı! Yete

Bundan tam 40 yıl önce, 20 Temmuz 1974'te Türk Silahlı Kuvvetleri(TSK) Kıbrıs'ın kuzeyinden bir işgal harekâtı başlattı. İki aşamalı bir harekâtın sonra TSK, Ağustos ayının ortasında başkent Lefkoşe, Girne ve Mağusa gibi kentler başta olmak üzere Kıbrıs'ın kuzey bölgelerini bütünüyle ele geçirdi. O zamandan beri Kıbrıs'ın kuzeyi TSK birliklerinin kontrolü altındadır.

TSK birlikleri Kıbrıs'ın kuzeyine yerleştiğinde Kıbrıs, 1960 Zürih Antlaşmaları ile kurulmuş bağımsız bir cumhuriyetti. Türkiye'nin Kıbrıs'ın kuzeyini işgal etmesinin arka planında, bütün 1960'lı yıllar boyunca Rum Kıbrıslılar ile Türk Kıbrıslılar arasında ciddi gerilimler yaşanması, dahası her iki tarafın milliyetçi

askeri örgütlenmelerinin, Rum Kıbrıslı tarafta EOKA'nın, sonra da EOKA-B'nin, Türk Kıbrıslı tarafta ise TMT'nin (Türk Mukavemet Teşkilatı) sık sık sivilleri de içeren katliamlara girişmesi yatıyordu. Tabii Türkiye'ye göre şiddet sadece Rum Kıbrıslılardan geliyordu. 1974 Temmuz ayında EOKA-B'nin de içinde olduğu bir askeri darbe ile Kıbrıs Cumhuriyeti'nin cumhurbaşkanı Piskopos Makarios devrildi, yerine Nikos Sampson cumhurbaşkanı yapıldı. Türkiye bu darbeyi gerekçe yaparak adanın kuzeyini işgal etti.

Oysa darbeyi Rum Kıbrıslıların tamamı desteklemiyordu. Darbe "kökü dışarıda" bir olaydı. Faili Yunanistan'da 1967'den beri başta olan, kendisi bir askeri darbenin ürünü olan,

Albaylar Cuntası olarak bilinen rejimdi. Albaylar Cuntası Kasım 1973'te, merkezi Atina Politeknik Üniversitesi olan büyük bir isyanla karşılaşmış ve zayıflamaya başlamıştı. Kıbrıs'ta yapacağı bir atılımla ayakta kalmaya çalışıyordu. Kıbrıs cumhurbaşkanı Makarios, erkenden haber aldığı darbeye karşı Yunan birliklerinin Kıbrıs'tan çekilmesini bile talep etmişti.

Darbe Yunan cuntasının sonu oldu. Aynı süreç içinde Sampson da devrildi. Kısacası, 40 yıllık işgale gerekçe yapılan ünlü "Sampson darbesi" (bu ad gerçeği bütünüyle yanlış ifade eder) tarihin en başarısız, en sefil, en kısa darbelerinden biriydi. **Sampson topu topu 8 gün "iktidarda" kalmıştır!** Türkiye askeri ise Kıbrıs'ta 40 yıl kaldı!

KaKaTeCe

Türkiye Zürih Antlaşmaları'na göre (Britanya ve Yunanistan ile birlikte) Kıbrıs cumhuriyetinin bağımsızlığının "garantörü" idi. Garantör şimdi bağımsızlığını garanti ettiği ülkenin bir bölümünü askeri işgal altında tutuyordu. 12 Eylül rejimi uluslararası alanda kabul görmesi imkânsız olan bu duruma yasal bir kılıf giydirmek için 1983 yılında Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ni (KKTC) kurdurttu. Şimdi artık TSK birlikleri, bu yeni sözde devletle anlaşma içinde Kıbrıs topraklarında bulunuyordu. Dolayısıyla bu duruma işgal denemezdi.

Oysa KKTC dünyada başka hiçbir devletin diplomatik olarak tanımayı kabul etmediği bir sömürge devletidir. Ne bağımsız bir askeri gücü, ne bağımsız bir maliyesi, ne de bağımsız bir dış politikası vardır. Güvenlik Kuvvetleri Komutanlığı adı altında örgütlenmiş silahlı kuvvetlerinin komuta kademesi doğrudan

"Kıbrıs

Türkiye devleti ve hâkim sınıflarının sözcüleri, "Kıbrıs sorunu"nu sanki Türk Kıbrıslıların can ve mal güvenliği üzerindeki tehdit sorunu imiş gibi sunarlar. Rumlar Yunanistan ile birleşmek ("Enosis") istemekte, bu yüzden Türk Kıbrıslılara karşı katliamlara girişmektedirler. Türkiye de elbette kendi soydaşlarını koruyacaktır. Tabii bu açıklama ile "yavru vatan" edebiyatı kolay kolay bağdaştırılmaz. Bu ikinci söylem, Kıbrıs'ın ya da hiç olmazsa bir bölümünün Türk toprağı olduğu iddiasını içerir. Türk hâkim sınıflarının temsilcileri sıkıştıklarında da esas meselenin Türk Kıbrıslılar olmadığını, esas meselenin Türkiye'nin politik ve askeri çıkarları olduğunu itiraf ederler! Bu da üçüncü bir söylemdir!

Yunanistan hâkim sınıflarının sözcüleri de benzer bir dizi çelişki içinde debelenir. Onlar açısından da esas sorunun Yunanistan'ın politik ve askeri çıkarları olduğu her kriz durumunda berrak biçimde ortaya çıkar.

Türkiye işçi sınıfı Kıbrıs'a nasıl yak

Dünyanın çeşitli ülkelerindeki işçilerin, yani uluslararası işçi sınıfının farklı ulusal bölüklerinin çıkarları ortaktır. 2013'te Güney Kıbrıs'ta çok büyük bir banka krizi yaşandı. AB ve İMF Rum Kıbrıslı işçi ve emekçilerin haklarına o zamandan bu yana ağır bir kemer sıkma, özelleştirme ve "esnekleştirme" (taşeronlaştırma vb.) politikasıyla saldırıyor. Şimdi Türkiye'de Soma'nın madencisinin, Yatağan'ın enerji işçisinin, Şişecam'ın grevci işçilerinin, belediye, sağlık, tersane, imalat ve başka alanlardaki taşeron işçilerinin çıkarı ile Rum Kıbrıslı işçinin çıkarının aynı gücün, yani uluslararası sermaye ve onun örgütlerinin (devletler, AB, İMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü vb.) saldırısı altında olduğu açık değil mi? Türkiye işçi sınıfının sorunu, Rum Kıbrıslı işçi ile ya da 2011'den beri İMF ve AB'nin yoksullaştırma politikalarıyla boğuşan Yunan işçisiyle değildir. Türkiye işçi sınıfının sorunu, aynen Yunan ve Rum Kıbrıslı işçiler gibi İMF ile, AB ile, onların çıkarlarını dayattığı uluslararası sermaye ile.

Öyleyse, Türkiye işçi sınıfı başka ülkelerin işçilerini ezen, bir ülkenin başka bir ülkenin hâkimiyetinde olmasına yol açan politikalara

karşı çıkmalıdır. **Başka bir halkı ezen halk kendi zincirlerini örüyor demektir.** Kıbrıs bağımsız bir ülke olmak istiyor. Bırakın Rum Kıbrıslıları, Türk Kıbrıslılar bile "bu memleket bizim!" diye cepheler kuruyor. "Bizim" dedikleri memleket Türkiye değildir, Kıbrıs'tır! Türk Kıbrıslıların büyük çoğunluğu Türkiye'nin sömürgeci politikalarından şikâyetçidir. TSK birliklerini işgalci olarak görür.

Türkiye işçi sınıfı kendi hâkim sınıfının yalanlarına inanmamalıdır. Türk devleti, Kıbrıs halkının Türkiye'den beslendiğini söyleyerek iki halkı karşı karşıya getirmeye çalışıyor. Kıbrıs'ın ekonomisini mahvedip onu bir ku-

marhane diyarı yapan ve Türkiye'nin finansmanına muhtaç hale getirenler, tam da Kıbrıs'ı sömürgeleştirmek amacını taşıyanlardır. Yani Türkiye patronlar sınıfının temsilcileridir. İşçi "onları biz besliyoruz, sonra nankörlük ediyorlar" diyen patrona veya devlet temsilcisine demelidir ki, "o zaman bırakın gitsinler!" Gitsinler ki, kendi yollarını kendileri çizsinler, aynı adayı paylaştıkları Rum yurttaşlarıyla barışsınlar, birlikte kardeşçe bir işçi cumhuriyeti kursunlar. Sonra dönsünler, ister Ortadoğu Sosyalist Federasyonu'nda, ister Avrupa Sosyalist Birleşik Devletleri'nde Türk, Kürt ve Yunan işçilerle birleşsinler.

Devrimci İşçi Partisi programından

"Devrimci İşçi Partisi, Kıbrıs sorununu çözecek gücün Kıbrıs'ın Rum ve Türk emekçileri olduğu temel noktasından hareketle, Kıbrıs'ta iki halktan emekçileri kucaklayacak tek bir devrimci partinin kurulması mücadelesini destekler. DİP, Türk askerleri dâhil olmak üzere tüm yabancı askerlerin adadan çekilmesini, emperyalist üsler Akrotiri ve Dikelya'nın kapatılmasını, Kıbrıs'ın kaderinin Kıbrıs halkı tarafından herhangi bir dış müdahale olmaksızın belirlenmesini savunur."

Yaşasın Bağımsız, Birleşik, Sosyalist Kıbrıs!

r artık!

TSK'ya bağlıdır. Devletin maliyesi T.C. Yardım Heyeti aracılığıyla tamamen Türkiye'ye bağımlı kılınmıştır. Türkiye Büyükelçiliği'nin bütün siyasi krizlerde Kıbrıs'ın siyasi hayatına bir sömürge valisi gibi müdahale ettiği, Türk Kıbrıslılar arasında sıradan bir bilgidir. 1974'ten bu yana Kıbrıs ekonomisi bir kumarhane ve kıyı ötesi bankacılık cennetine dönüştürülmüş, narenciye bahçeleriyle ünlü Kıbrıs tarımı çökertilmiş ve Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin ekonomik olarak kendi ayakları üzerinde durma koşulları bilinçli olarak baltalanmıştır.

Demek ki, Kuzey Kıbrıs'ta yalnızca bir askeri işgalden söz etmek de doğru değildir. **Kuzey Kıbrıs Türkiye'nin bir sömürgesidir.**

sorunu" nedir?

Kıbrıs sorunu gerçekte nedir?

Kıbrıs sorunu ne sadece adadaki Rumlar ve Türkler arasındaki bir sorundur, ne de Türkiye ve Yunanistan arasındaki bir çelişkidir. Britanya (İngiliz) emperyalizmi dünya çapındaki sömürgelerini bir bir kaybederken Kıbrıs'ı da kaybetmiş, ancak bağımsız bir Kıbrıs Cumhuriyeti kurulurken adadaki askeri üslerini güvence altına almıştır. Ağratur (Yunanca Akrotiri) ve Dikelya isimli iki emperyalist askeri üs adanın kaderi üzerindeki ipotek senetleri gibidir. Stratejik Ortadoğu coğrafyasında batmaz bir uçak gemisi olarak nitelenen Kıbrıs adasındaki bu askeri üsler sırasıyla Irak'ın, Afganistan'ın ve Libya'nın bombalanmasında İngiliz uçaklarının üssü olmuştur. Bu üsler sadece bölge halklarına karşı bir tehdit değil adanın kendisinde gelişecek anti-emperyalist bir mücadelenin karşısına dikilmiş birer büyük duvardır.

Bu üslerin Britanya hukukunda resmi adı "Sovereign Base Areas"dır. Yani "Egemen Üs

Bölgeleri". Görüldüğü gibi Britanya bu üslerin üzerinde bulunduğu topraklar konusunda "egemenliğini" terk etmemiştir. **Kıbrıs sorunu, Britanya'nın, Kıbrıs'ta sömürgecilik karşıtı hareket yükseldiği andan itibaren üsler üzerindeki egemenliğini kaybetmemek için yarattığı çelişkilerin toplamıdır.** Üsler konusundan Kıbrıs sorunu konusunda hiçbir şey anlaşılamaz.

Günümüzde durum nedir?

2011 yılında Britanya'nın Savunma Bakanı Philip Hammond parlamentonun alt kanadı Avam Kamarası'nda yaptığı bir konuşmada, ülkenin Stratejik Savunma ve Güvenliği üzerinde yapılmakta olan bir inceleme bağlamında Kıbrıs'taki "Egemen Üs Bölgeleri" üzerinde de bir araştırma yürütüldüğünü, araştırmanın Kıbrıs'taki "Egemen Üs Bölgeleri"nin Britanya'nın uzun vadeli ulusal güvenlik çıkarları açısından jeopolitik bakımdan önem taşıyan ve **yüksek**

önceliği olan bir bölgede yer aldığı sonucuna ulaştığını, hükümetin de bu raporu onaylayarak üsleri elde tutma konusunda sıkı bir taahhüt içinde olduğunu açıklamıştır (Reuters, 15 Aralık 2011).

Bugün Avrupa Birliği Güney Kıbrıs'ı tüm adanın temsilcisi olarak yani Kıbrıs Cumhuriyeti sıfatıyla üyeliğe kabul etmiştir. Britanya emperyalizminin askeri gücü, Avrupa emperyalizminin ekonomik gücüyle birleşerek adayı kısıklarak yakalamıştır.

Çözüm garantörlerden kurtulmak!

Öyleyse, gerek Türkiye, gerek Yunanistan, gerek Britanya ve onun ardındaki AB Kıbrıs'ı kendi çıkarları açısından ele almakta, Kıbrıs halkını ve onun kendi içindeki çelişkilerini kullanmaktadırlar. Varılacak sonuç berraktır: çözüm bu sözde kurtarıcılardan kurtulmakta yatıyor! Kıbrıs halkı ve onu oluşturan ana milliyetler, Rum Kıbrıslılar ve Türk Kıbrıslılar ancak emperyalistleri ve sözde her birinin çıkarlarını koruyan, ama aslında kendi çıkarına bakan Yunanistan ve Türkiye'yi bu işin dışında bırakmadan kendi geleceklerini kuramayacaklardır.

laşmalı?

Acı limon

Büyük İngiliz romancısı Lawrence Durrell uzun yıllar Kıbrıs'ta yaşamış, bu güzel Akdeniz adası için bir de kitap yazmıştır: kitabın başlığı Kıbrıs'ın güzelim narenciyesine referansla "Acı Limon" olarak konmuştur. 1974 işgali sırasında Türk ordusunun, kendi vatanını savunmakta olan ne kadar çok Rum Kıbrıslı'yı öldürdüğü ve limon bahçelerine gömdüğü, Türk Kıbrıslıların bildiği, paylaştığı, ama yüksek sesle dile getirmediği bir konudur. Gerçekten acı limon!

Bunu Yunan ve Rum propagandası sayacak olanlara acı bir haberimiz var. 2011 yılında Atilla Olgaç adlı bir tiyatro oyuncusu televizyonda, milyonlarca izleyicinin gözleri önünde, Kıbrıs harekâtı sırasında, elleri bağlı bir Rum Kıbrıslı esiri nasıl alından vurarak öldürdüğünü anlattı. Hızını alamadı, dokuz Rum'u daha, soğukkanlı biçimde öldürdüğünü itiraf etti. Olgaç daha sonra yazmakta olduğu bir senaryo ile gerçek yaşamı birbirine karıştırdığını ileri sürerek sözlerini geri almaya çalıştı, ama daha da kötüsü oldu.

Bazılarının pek sevdiği sözde solcu Yalçın Küçük, 1974 harekâtında yedek subay olarak yer almıştı. Atilla Olgaç'ın bu açık-

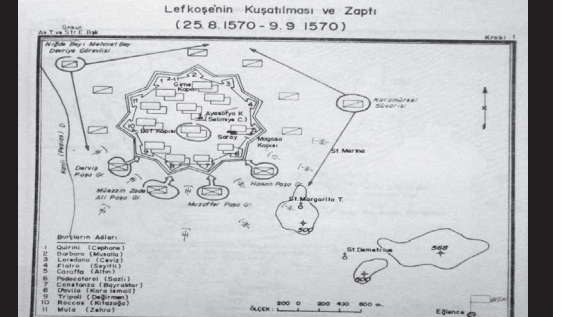

Resim: 33 — Çıkarma gemisinden Tanık'ın çıkışı

lamaları Küçük'ü coşturdu. Atilla Olgaç'ın sahne kapmasına sinirlenmiş olmalı ki, asıl büyük işi kendisinin yaptığını, birçok Rum köyünde temizlikte başrolü oynadığını açıkladı.

İşte Türk solunun ilerici olarak alkışladığı 1974 "barış harekâtı" böyle bir harekattır!

Bir ironi ile bitirelim: TSK bu harekâta "Atilla Harekâtı" adını takmıştı. Bu, bir halkla ilişkiler felâketi olarak anılabilecek bir gaftı. Çünkü Hunların imparatoru Atilla, Türkiye'nin dostu, hatta parçası olmak için can attığı Avrupa'da, Moğolların Cengiz Han'ı ile birlikte şiddetin ve barbarlığın simgesi idi. Ama 2011'e geldiğimizde, seçilen ismin ne kadar isabetli olduğu ortaya çıktı. Harekâtın gerçekten de gaddar olduğunu açıklayan kişinin adı: Atilla Olgaç!

Fabrikalardan haberler

Kadroluyla aynı işi yapıyorum ama taşeronum! Taşeron yasaklansın!

Kaynakçıyım. Kadrolu işçilerle yan yana çalışıyorum. Onların yaptığı her işi, her kaynağı ben de yapıyorum. Benim işçi kardeşimin aldığı parada gözüm yok. Hepimiz yüksek ücretler alalım. Hepimiz iyi şartlarda çalışalım. Ancak bunun önündeki en büyük engel taşeron belasıdır. Taşeron kölelik demektir, bunu her gün yaşayarak görüyorum. Taşeron yasaklanmalıdır. Aynı işi yaparken neden ben taşeronum? Herkes güvenceli ve kadrolu işlerde çalışabilmelidir.

Çimtaş'tan taşeron işçi

Günde 12 saat çalışmaya ve taşeronu hayır!

Limanda taşeron işçisi olarak çalışıyorum. Ama taşeronum diye köle olduğumu düşünüyorlar. Günde 12 saat çalışıp, kendimi tüketirken patronu daha da zengin etmek istemiyorum. Eşimi ve çocuklarımı görmek istiyorum. Ben köle değilim. Taşeron zulmü hem maaşlarımızı düşürüyor, hem de çalışma saatlerimizi uzatıyor. Can güvenliği ve iş güvencesi desen, taşeronda ne gezer? Liman işçisi olmamıza rağmen depolama işçisi olarak gösteriyorlar bizi. Hakkımızı almak için birlik olmakta başka çare yok. Sustukça, karşı çıkmadıkça daha çok üzerimize geliyorlar. Taşeron zulmü bitsin, yasaklansın. Yeter artık.

Borusan Lojistik'ten taşeron bir işçi

Asgari ücret ve elden alınan mesai ücreti istemiyoruz!

Metal gibi ağır bir sektörde çalışıyoruz, fakat asgari ücret alabiliyoruz. Bakanlara sorarsanız asgari ücret iyi para diyorlar. Günde her öğün bir simit yesek bile, asgari ücret yetmez. Kira, fatura ve çoluk çocuk giderlerini söylemiyorum bile. Asgari ücret açlık sınırında çalışmak demektir. Bu yetmiyormuş gibi yaptığımız fazla mesailer elden ödeniyor. Yani kayıt dışı fazla mesai yaptırılıyor. İnsan gibi yaşayabileceğimiz ücretler almak istiyoruz.

HMS Alüminyum'dan bir işçi

En yakıcı sorunumuz güvencesizlik

Güvencesiz çalışıyoruz, her şey bir adamın iki dudağının arasından çıkacak lafa bakıyor. Ben 12 aydır çalışıyorum, iş yerimde 5-6 yıldır çalışan arkadaşlar da var. Şirket tazminat hakkımızı vermemek için 6 ayda veya 12 ayda bir işten çıkartıp sözleşme yeniliyor. Şirketin ismi değişiyor, kıyafetler değişiyor ve biz aynı işte kalıyoruz. Güvence olmaması işçilerin söz hakkını tamamıyla yok ediyor, bizleri koyun yerine koyuyor. Bizlerin sosyal haklardan, maaşa, çalışma koşullarından, amirlerin kötü davranışına birçok sorunumuz var ancak şu an en yakıcı sorunumuz güvencesiz çalışma.

İTÜ Maslak'ta bir güvenlik işçisi

Bir kadın işçinin günlüğü

Ben Manisa Organize Sanayi Bölgesindeki bir fabrikada 10 aydır çalışmaktayım. Fabrikamız metal iş kolunda – beyaz eşya - üretim yapmaktadır.

Fabrikamızda iki vardiya sistemi var. Sabah 07.45-17.45 vardiyası var. Bu vardiya fazla mesai ile birlikte 19.45'e kadar çalışmaya devam ediyor. Diğer vardiya da 19.45'te başlayıp fazla mesai ile birlikte 07.45'i buluyor. Yemek ve çay molahalarımız gün içerisinde işin yoğunluğuna göre değişiyor. Yemek molalarımız 30 dakika. Bazen yemeğe 12:00'de çıkıyoruz, bazen 13:00'te. Çay saatlerimiz de sürekli değişiyor ve 15 dakika civarında gerçekleşiyor. Zaten bu yemek ve dinlenme sürelerimizin bir kısmı yolda geçiyor. Ki mesafe gideceğimiz yere oldukça uzak. Çayımızı höpür höpür hızlıca içmek durumunda kalıyoruz. Çoğu kere dilimiz yanıyor. Sigaralarımızı bile yarıda bırakıyoruz. Ben sizlere bir muhtesem günümü anlatmak istiyorum.

Sabah 06:00 da uyanırım. 15 dakikada üstümü giyinir, makyajımı falan yaparım. Kahvaltımı yapmadan evden hızlıca servis durağına giderim. Durakta yüzlerce işçi vardır. Kimisi İnci Akü fabrikası servisine, kimisi Vestel servisine, kimisi Özgür Kablo servisine biner. Ben kendi servise saat 07:05 sularında binerim.

İşçiler servis beklerken yorgunluktan genelde çok suratlılardır, günaydınlaşmazlar bile. Servise binişlerde her seferinde küçük çaplı bir savaşı yaşanır. Buna ben yer kapma savaşı diyorum. Servise binmemiz ile yolculuk başlar. 07:30 civarı fabrikada oluruz. 75 kuruşa bir poğaçaya, 50 kuruşa bir çay alır, hızlıca yer; sonrada iş kıyafetlerimi giymek için hızla soyunma odasına koşarım. Tam 07:45'te zil çalar. Bu dakikada işimin başında olmam gerekirken genelde ben hep geç kalırım. Yani anlayacağımız pek disiplinli sayılmam! Bu kadar dakikliğe hangi insan evladı dayanır o da bir muamma.

Ben fabrikanın SC bölümünde çalışıyorum. Derin dondurucuların lamba kontrolle-

rini yapıyorum. Bu iş oldukça sıkıcı bir iş... İş basit olmakla birlikte sürekli oturularak yapıldığı için işimden memnunum. Ama bazen başka bölümlere de gönderiyorlar beni. Dabidor, modifikasyon, ambalaj bölümlerine gidebiliyorum. Çalıştığım bölümde 10 kişi varız. Çalıştığım bölümde kadın olmaktan kaynaklı bazen tuhaf sorularla karşılaşırım. Mesela, bazı özel günlerimde tuvalete gittiğimde dönüş sürem genelde uzar. Bu anlarda formenler "Senin ne özelliğin var!" diye çemkirirler. İnsan halinden hiç anlamazlar. Varsa yoksa yetişmesi gereken sayı. Arada fırsat bulursak konuşuruz ve öğle yemeğini buluruz. Aynı hızla yemek yeriz ve dönerken yine geç kalırım.

Bazen hiç kimse konuşmaz ve stok yaparız. Sanki birbirimizle sessiz bir yarış içine gireriz. Bu yarış çay saatine kadar devam eder. Biz yemeğe ya da çay saatine çıktığımızda geride 1 - 2 işçi arkadaşımızı makinaların başında nöbete bırakırız. 15:00'ten sonra iş eski yoğunluğunu kaybeder, yavaşlar ve nihayet bizim de yarışımız ağırlaşır. 17:45'te zilin çalması ile paydos ederiz. Ama işçilerin büyük bir kısmı hatta hepsi mesaiye kalır. Aslında kimse mesaiye kalmak istemez. Ama el mahkûm... Mesaiye kalmadan aldığım paranın hiç değeri yok.

Ben de hiç mesaiye kalmak istemem. Çünkü uyumak isterim. Çünkü fabrikadan uzaklaşmak isterim. Çünkü gezmek isterim. Yani kısacası yaşamak isterim ama bu pek mümkün olmaz. Çünkü günün yorgunluğu üzerime biner ve adeta beni bu yorgunluk eve sürükler. Ben bazen mesaiye kalmam. Evli olan arkadaşlar ise mutlaka kalırlar biraz daha fazla para kazanmak için. "Damlaya damlaya göl olur." hesabı çalışmaya devam ederler.

Özetle diyebilirim ki işçi olmak çok zor.

Manisa Organize'den bir kadın işçi

Oruç tutan da tutmayan da bir olmalı

Yaz geldi, Ramazan ayı başladı. Ben de oruç tutanlardan biriyim fakat işyerimde oruç tutmayan arkadaşlarımın sürekli bana ya da diğer oruçlu arkadaşlarıma, neden oruç tutmadıkları ile ilgili gelip gidip açıklama yapmak zorunda hissetmesi çok üzücü. Sabahtan akşama kadar beraberiz ve inançlarımızla, ibadetlerimizle ilgili sorun yaşamamalıyız. Oruçlu olan arkadaşlar da tutmayanlar üzerinde baskı oluşturmamalı. Dinimiz, ülkemiz, rengimiz ne olursa olsun biz işçiyiz ve omuz omuza üretiyoruz.

Bir de Ramazan çadırlarının zenginler tarafından reklam aracı haline gelmesi çok yaygınlaştı. Bir avuç insanı çadırdaki yemek yedirince zenginler vicdani olarak ya da insanların gözünde akladım sanıyor. Aslında onlar aklanmıyorlar. Biz o çadırların da yine işçiden gasp ettikleri ile kurulduğunu biliyoruz. İnşallah bir gün bütün çadırları başlarına geçer de onları defederiz başımızdan. Sonra da her gün biz bütün sokaklara kurarız işçi sofralarımızı.

Çorlu'dan kimya sektöründen bir işçi

İşyerimizde patlama

Makine Kimya Endüstrisi (MKE) Barutsan'ın Ankara Elmadağ fabrikasında çalışan bir işçiyim. NGL Barut atölyesinde geçen ay bir patlama oldu. Sebebi henüz bilinmeyen bu patlama neticesinde üç kadrolu işçi yaralanıp hastaneye kaldırıldı. Halen hastanede tedavileri devam etmektedir. İşçilerin vücudunda ciddi yanıklar vardır.

İşyerimizde daha evvel de buna benzer iş kazaları yaşandı ve patlamalar oldu. Hayatını kaybedenler, yaralananlar, sakat kalanlar var. Örneğin geçen sene iki işçi ar-

kadaş öldü. 95'teki patlamada üç işçi öldü. Riskli bir işyeri olan MKE'de gerekli işçi sağlığı ve güvenliği önlemleri alınmalıdır.

Bu tarz kazaların çok yaşandığı işyerimizde yanmaz elbiselerin hayati açıdan önemi büyük. Pahalı olması gerekçe gösterilerek tüm birimlere bu elbiselerden alınmadı. Mühendisler tüm işçilere bu yanmaz kıyafetlerin sağlanması için çok mücadele ettiler. Bu mücadelenin önemi bu olayla görülmüş oldu.

Barutsan'dan bir işçi

İş çıkışında çantalar aranıyor: hırsız değil işçiyiz!

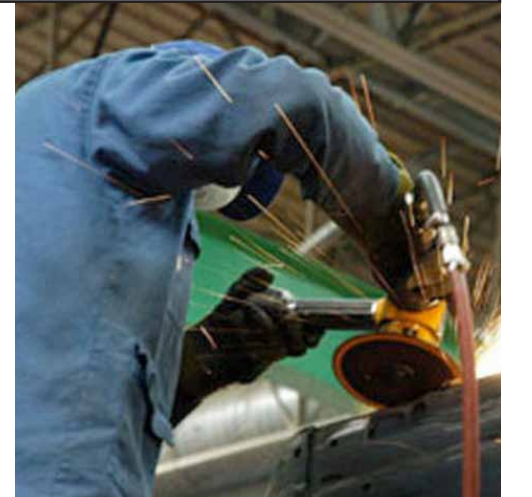
Tekstil sektöründe yeni çalışmaya başlayan bir işçiyim. Çalıştığım fabrika kadın giyim üzerine üretim yapıyor. Fabrikada 100'e yakın işçiyiz. Burada çalışma koşulları diğer fabrikalardan biraz daha iyi. Sebebi, işçiler tarafından mahkemelik olan patronun davayı kaybetmesi. Ama yine de insani şartlara uygun olmayan olumsuzluklar var. Örneğin öğle arasında fabrika dışına çıkmamıza izin verilmiyor. Temizlik personeli yok, tuvaletleri bile kendimiz temizliyoruz. Zaten asgari ücretle çalışırken bir de hesabımıza yatan küsurat fazlaysa elden geri veriyoruz. İş çıkışlarında çantalarımız aranıyor, resmen potansiyel hırsız muamelesi görüyoruz. Burada bir hırsız varsa o da bizim sırtımızdan geçen patronlardır. Bu koşulların düzeltilmesi ve daha iyi şartlar altında çalışmamız gerekiyor. Bunun için yapmamız gereken çok açık: örgütlü mücadele!

Ankara'dan bir tekstil işçisi

İşçiler fişleniyor!

Fabrikalarda işçiler fişleniyor! "Kırmızı Kalem" denen bir şey var. Eğer fabrika seni fişlerse, bu kırmızı kalemin seninle her yere geliyor. Eğer kırmızı kalem çekilmişse sana, fabrikalara girerken zorlanıyorsun. Zaten taşeron işçiyim, aldığım para ve çalıştığım şartlar belli. Çalışırkenki baskılar yetmiyor sanki, bir de gelecekte çalışacağım fabrikalarla korkutmaya çalışıyorlar.

Çimtaş'tan taşeron mevsimlik işçi

Ortadoğu'da mezhep savaşını durdurun!

Ortadoğu'nun semalarında son yirmi gündür bir kara bayrak dalgalanıyor! Irak ve Büyük Suriye İslam Devleti'nin (IBSİD) ya da daha yaygın bilinen şekliyle IŞİD bayrağı bu. Ele geçirdiği kentlerde kitlesel infazlar yapıyor, kafa kesiyor, insanları çarpmaya geriyor ya da canlı canlı gömüyor. Sigarayı, müziği, futbolu, kadınların peçesiz gezmesini yasaklıyor. Daha da ileri gidiyor: kendi lideri Ebu Bekir el Bağdadi'yi Halife ilan ediyor, dünya Müslümanlarını kendisine biat etmeye çağırıyor. Devlet kurduğunu ilan ediyor, bu devletin adını da İslam Devleti koyuyor. Sınır yok, ülke yok, bütün ümmeti kapsamak amaç. Ortadoğu'da yeni bir dönem başlıyor.

Ortadoğu altüst oluyor

Her şeyden önce, IBSİD'in siyasi projesinin Ortadoğu bakımından çılgın açıcı bir özelliği olduğunu saptamak gerekir. IBSİD'in adı bile en az üç ülkeyi kapsadığını gösteriyor. "Irak ve Büyük Suriye" demek, Irak, Suriye ve Lübnan demektir. IBSİD başarı kazanırsa ve hedefine ulaşsa bunun anlamı, Ortadoğu'nun yüz yıllık düzeninin altüst olmasıdır. Çünkü bölgenin bugünkü sınırları, 1916 yılında Britanya ve Fransa emperyalizmleri arasında, Çarlık Rusya'sının da üstü örtülü olarak onayladığı Sykes-Picot Anlaşması ile çizilmiş olan sınırlarla belirlenmiş, bu statüko 1947'de İsrail'in kuruluşunun yarattığı sarsıntı dışında yüz yıl boyunca devam etmişti. Şimdi haritanın baştan aşağı değişmesi söz konusudur. Bu, uluslararası düzenin muhafızları olan emperyalistlerin de, bölge ülkelerinin hâkim sınıflarının da büyük bir endişeye kapılmasına yol açıyor.

IBSİD'in bunu gerçekleştirebilmek için mutlaka kazanması gereken bir savaş var: Sünni-Şii mezhep savaşı. Örgütün üzerinde iddiada bulunduğu topraklar

ilk planda hedefte olan üç ülkede (Irak, Suriye, Lübnan) Sünniler ile Şiiilerin (ve onların müttefiki Alevilerin) ortak evidir. IBSİD Ortadoğu İslamı içinde bir mezhep iç savaşının örgütüdür. Seçtiği ülkeler, İran'ın ana müttefiklerinin iktidarda ya da güçlü olduğu ülkelerdir: Amerikan işgali sonrası Şiiilerin hâkim duruma geldikleri Irak, Alevi Esad'ın yönetimindeki Suriye, Şii Hizbullah'ın hükümet kurduran ve bozan güç olduğu Lübnan.

Ama mezhep savaşına bir dava gibi sarılan güçler IBSİD'den ibaret değildir. Suriye'de IBSİD'i ve diğer Sünni köktendincileri destekleyen Körfez'in gerici ülkeleri ve en başta Suudi Arabistan ve Katar, Suriye devrimini bir gerici savaşa çevirmek için ve İran'a karşı mücadele edebilmek için mezhep savaşını kışkırtan esas güçlerdir. 2011 baharına kadar Esad ile son derecede sıkı fıkı olan, o yıl 15 Mart'ta Suriye ayaklanması yoksul halkın devrimci bir mücadelesi olarak başladıkandan sonra bile Esad'a mücadeleyi nasıl yattırması gerektiği konusunda akıl veren Tayyip Erdoğan da Eylül 2011'den sonra stratejik bir dönüşle Esad'ı yıkma faaliyetlerine girişmiş, Sünni kampın fedaisi rolünü üstlenmiştir. Bugün bu ülkelerin tavrı değişmiş değildir. Yani Sünni-Şii mezhep savaşının dinamikleri devam ediyor. IBSİD yalnızca bu tehlikeyi somut ve acil hale getirmiştir.

Suçlu ABD, Suudi Arabistan ve AKP hükümeti

Bu analiz, IBSİD denen gözü dönmüş katiller sürüsünü yaratan güçlerin ABD, en başta Suudiler olmak üzere Körfez gerici ve Tayyip Erdoğan hükümeti olduğunu gösterir. Özel olarak AKP hükümeti Türkiye'nin Suriye ile sınırını kevgire çevirerek, IBSİD ve benzeri örgütlerin mili-

tanlarının savaşa Türkiye'yi güvenli bölge olarak kullanma avantajıyla katılması olancağı yaratarak, yaralılarına sınırsız bu tarafta sağlık hizmetleri vererek, IBSİD'e Körfez'den gelen askeri ve parasal yardımın aracısı olarak bu örgütün büyümesine büyük katkıda bulunmuştur.

ABD Irak'ta Sünni toplumunun başı konumundaki Saddam'ı uydurma bir yarılamayla asarak ve Sünni örgütlere karşı savaş örgütleyerek Sünnilerin ilk buldukları güçlü örgüte sarılmasına yol açmıştır. IBSİD, o gücü 2006'da kurulan bileşenlerinden Irak İslam Devleti aracılığıyla değil, Suriye'deki savaşta elde etmiştir. Irak ABD'nin, Suriye Suudi Arabistan'ın ve Türkiye'nin marifetidir!

Şimdi kendi kışkırtmalarının ürünü olan bu sorunu ABD'nin, Suudi Arabistan'ın ya da Türkiye'nin aşabileceğini sanmak saflıktır. Cehennemi bir mezhep savaşı mantığı işliyor. Tayyip Erdoğan, IBSİD'in Şii Irak başbakanı Maliki ile savaşına karşı çıkamaz. Suudi Arabistan ve diğerleri de aynı çelişki içinde kısıtlanmıştır. ABD İran'la ortak iş yapabilir, ama Sünni dostlarını yabancılaştırılmaz. Bütün bu çelişkiler, aslında gücü şimdilik sınırlı olan ve her an yenilgiye uğrayabilecek olan IBSİD'in gittikçe güçlenmesine yol açıyor.

Mezhep savaşına karşı işçi sınıfının çevresinde bütün ezilen ulusları ve ezilen, horlanan, aşağılanan, sömürülen bütün sınıf ve katmanları toplayarak enternasyonalist programla mezhepleri aşarak Ortadoğu'yu birleştirmek gerekir. Çözüm proleter enternasyonalizmidir. Çözüm ezilen ulusların kurtuluşudur. Çözüm enternasyonalist sosyalistlerin işbirliğidir. Devrimci İşçi Partisi'nin desteklediği Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluş Koordinasyonu (DEYK-CRFI) bunun için vardır, bunun için mücadele edecektir.

Erdoğan ve Davutoğlu büyücü yamaları

Tayyip Erdoğan ile Gerçek'in Sıfır Ahmet Paşa olarak andığı Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun IBSİD tipi örgütleri desteklemesinin esas olarak iki nedeni vardı. Birincisi, Suriye'de Beşar Esad'ın hızla düşeceğini umut ediyorlar, onun Sünni mezhep savaşçısı düşmanlarını destekleyerek Sünni âleminde Erdoğan'ı lider haline getirmeye çalışıyorlardı. İkincisi, 2012 yazından itibaren Suriye'nin kuzeyindeki özerk Kürt bölgesi Rojava'nın kendi yolunu çizmesine engel olmak için onu askeri olarak yıpratmaya çalışıyorlardı. Her iki amaçlarında da karaya oturduklar.

Şimdi Türkiye'nin güney sınırında Ta-

liban türü bir devlet kuruluyor. Böyle bir devlet Erdoğan'ın liderliğini kabul etmek bir yana, Esad'a olduğu kadar Erdoğan'a da tehdit oluşturacaktır. IBSİD'in lideri Ebu Bekir el Bağdadi, şimdiden kendini halife ilan etti, bütün Müslümanları halifeye biat etmeye davet ediyor!

IBSİD, Erdoğan ve Sıfır Ahmet Paşa'yı fena halde mahcup etti! Beslediği örgütün kendisini ısırma-yacağına varsayan hükümet Musul Başkonsolosluğu'nu zamanında boşaltmadığı için sayısı tam bilinmeyen ama 100'e yaklaşan Türkiye vatandaşı bu satırlar yazıldığında 20 günden uzun bir süredir savaş esiri olarak IBSİD'in elinde idi!

Bunun da ötesinde Tayyip Erdoğan, IBSİD ve benzeri örgütlere yardım götürdüğü belli olan TIR'lar durdurulduğunda bunların Suriye'deki küçük Türkmen topluluğuna yardım olduğunu iddia etmişti. Şimdi kendi izlediği politika sayesinde Irak'ın yüz binlerce sayılan Türkmen toplumunun en yoğun olarak yaşadığı Tel Afer kenti IBSİD'in kara bayrağının gölgesinde! Türkmenler ise on binleriyle, yüz binleriyle evlerini terk edip kaçmış

durumda. Türkmen toplumunun bir bölümü Sünnidir, bir bölümü Şii. Özellikle Şii Türkmenlerin geleceği şimdi büyük tehdit altında.

Kürt sorununda ise ortaya çıkan gelişmelerin Erdoğan'ı ne kadar rahatlatacağı çok kuşku. IBSİD'in atağı, Irak toplumunu Şii ve Sünni Araplar arasında fiilen bölmüş bulunuyor. Bu fırsattan istifade, Kürdistan Bölgesel Yönetimi de hızla bağımsızlığa yöneliyor. Önce Peşmergeler Kürtlerin tarihi başkentleri olarak gördüğü, ABD Irak'ı işgal ettikten sonra sayısız tartışmaya konu olmuş petrol zengini Kerkük'ü tek bir kurşun atmak zorunda kalmaksızın ele geçirdi. Ardından Mesud Barzani bağımsızlık referandumundan söz etmeye başladı. Tayyip Erdoğan'ın Güney Kürdistan'ın petrolüne göz koyduğu ve Barzani ile yakın bir ittifak kurduğu doğru olmakla birlikte, bağımsızlığın, Türkiye ve Suriye Kürtlerini de aynı yönde hareket etmeye teşvik edeceği ortada iken Türk devletine ne ölçüde kabul edilebilir geleceği çok kuşkuludur.

Hani büyücü yamağı Alaeddin'in lambasından cini çıkarmış da, sonra kontrol edememiş! Modern büyücü yamaları!

2 Temmuz 2014

Sungur Savran

Türkiye nereye gidiyor?

Cumhurbaşkanı seçiminin üç adayı belli oldu. Bu tabloya bakan birçok solcu kararlar bağlayacaktır. Tayyip Erdoğan'ın ilk turda olmasa bile ikinci turda seçileceği yüksek bir ihtimal. Farz edin seçilemedi. Yerine Selahattin Demirtaş'ın değil Ekmeleddin İhsanoğlu'nun seçileceği açık. Kırk satır yerine kırk katır. Solcumuz elbette üzüldür. Ama bir ülkenin siyasi hayatının yalnızca devletin yönetim organları tarafından belirlenmediğini unutmazsanız, tablonun ilk görüldüğünden çok farklı olduğunu anlarsınız. Üzülebilirsiniz ama kararlar bağlamazsınız.

Ne kast ettiğimizi anlayabilmek için gözünüzü harita üzerinde Türkiye'nin dört bir yanına çevirmenizi tavsiye ederiz. Kuzeye baktığımızda ne görüyorsunuz? Ukrayna'da faşistlerin koalisyon ortağı olduğu bir hükümete karşı isyana kalkışan ve Sovyetler Birliği'nin dağılmasının üzerine daha çeyrek yüzyıl bile geçmeden, "tarihin sonu" palavralarını duymamız olacaktı ki Donetsk ve Luhansk Halk Cumhuriyetleri'ni kuran işçi ve emekçi kitlelerini, kısa süre önce Rusya ile Ukrayna arasında esen savaş rüzgârlarını, Avrasya'nın iki devi AB ile Rusya arasındaki gerilimi. Ne tablo!

Güneye baktığımızda ne görüyorsunuz? Ali kırıyan baş kesen Irak ve Büyük Suriye İslam Devleti'nin (IŞİD olarak bilinen) vahşet dolu yöntemlerle Bağdat'a yaklaştığını, Kerkük'ün Peşmergeler tarafından tek bir kurşun atılmadan alındığını, yani Irak'ın bölündüğünü, 1916'da çizilmiş olan Ortadoğu haritasının dağılmaya başladığını, düne kadar kimsenin adı bile bilmediği Ebu Bekir el Bağdadi'nin Halifelikliğini ilan ettiğini!

Peki ya Batı'da ne görüyorsunuz? Artık altı yıla yaklaşan bir süredir büyüyen, gençlik işsizliğinin bazı ülkelerde yüzde 60'a fırladığı bir Avrupa Birliği'nde, 25 Mayıs'ta yapılan seçimlerde Fransa ve Danimarka'da faşizan, Britanya'da ise ırkçı partilerin birinci parti haline geldiğini, Macaristan ve Yunanistan'da açık Nazi sembollerini kullanan partilerin sağlam biçimde üçüncü parti konumuna yerleştiklerini, Almanya'da bile Nazi partinin adayının seçim kazandığını, buna karşılık sosyal demokrat değil sosyalist gelenekten gelen partilerin Yunanistan'da birinci, İspanya'da üçüncü ve dördüncü parti konumuna yükseldiklerini! Dev bir kutuplaşmayı!

Doğu'da Taliban'ın büyük taarruzunu, Hindistan'da faşizan ve her halükârda ırkçı ve köktendinci bir başbakanın seçimleri kazandığını, Çin ile Japonya'nın sürekli sert çekişmelere girmiş olduğunu.

Bir de Türkiye'yi hatırlayın. Bir yıl içinde üç büyük sarsıntı: Gezi ile başlayan halk isyanı, 17 Aralık depremi, Soma katliamı. Şimdi Irak'ın Kürdistan Bölgesel Yönetimi bağımsızlık referandumundan söz ettiğine göre, daha kısa süre önce Lice'de olan biteni. Avrupa'nın ekonomik krizinden her an etkilenebilecek, çeşitli uluslararası kuruluşlarca defalarca dünyanın en kırılgan ekonomisi ilan edilmiş olan ekonomiyi.

Bütün bu tablo size Çankaya'ya çıkacak olan şahsiyetin orada istikrar içinde bir beş yıl geçireceğini ima ediyorsa, ne diyelim!

Bize gelince, biz seçimleri ve parlamenter sistemi hep politikanın yalnızca bir vechesi kabul etmiş, ekonomi, uluslararası politika ve en önemlisi sınıf ve kitle mücadelelerinin esas belirleyici olduğunu düşünen bir akıma mensubuz. Biz seçimle ilgileniriz, ama mecliste işçi sınıfının başına yeni taşeron torbaları geçirmek için tartışılmakta olan torba yasa ile daha fazla ilgileniriz. Bugün dünyanın içinden geçmekte olduğu Üçüncü Büyük Depresyon bağlamında parlamenter sistemin kurumlarının öneminin her zamankinden de daha az olduğu kanaatindeyiz. "Türkiye nereye gidiyor?" sorusunun cevabı, seçimlerde değil, artık kulakları tırmalayan bu gök gürültülerinde yatıyor!

Çankaya'ya giren terler!

Gençlik mücadelesi

Daha 19 yaşında, düşlerinde özgür dünya...

Bundan tam bir sene önce Gezi Direnişi ile başlayan ve günler sonunda halk isyanına dönüşen eylemlerde gerçekleşen polis saldırısı sonucu

kaldırıldığı hastanede kaybettik Ali İsmail Korkmaz'ı.

2 Haziran 2013'te Eskişehir'de düzenlenen Gezi yürüyüşüne katıldı Ali, tıpkı 80 ilde alana çıkan milyonlar gibi. Polisin gazla müdahalesinin ardından ara sokağa yönelen Ali'yi alçakça pusuya düşürdüler. Gençti Ali, çevikti. Yakalayamadılar önce, sonra çelmeyi taktı polis işbirliğindeki esnaf. Düşürdüler Ali'yi yere, vurdular. Direndi Ali kalktı ayağa, kurtarmaya çalıştı kendini, ama başaramadı. Bir kez daha vurdular düşürdüler, sonra bir kez daha. Öldüresiye dövdüler Ali'yi. Kendi imkânlarıyla gittiği hastanede polise ifade vermediği gerekçeyle tedaviye alınmadı, sabaha kadar

bekledi inatla, yine de bakan olmadı. Eve gitti, uyudu. Bu onun son uykusu oldu, komaya girdi Ali. Arkadaşlarının götürdüğü hastanede 38 gün tutunabildi yaşama, sonra yenik düştü genç vücudu. Öldü Ali, bizim yüreğimiz yandı. İsyana katılan milyonların yüreği yandı, aynı diğer isyan şehitleri için yandığı gibi.

Bundan tam bir yıl önce Temmuz ayının 10'unda kaybettik Ali İsmail Korkmaz'ı. O Eskişehir Üniversitesi İngilizce öğretmenliği 1. Sınıf öğrencisiydi. Film izlemeyi, gezip farklı yerler görmeyi, fotoğraf çekmeyi, müzik dinlemeyi seviyordu. Bugün yaşasaydı, daha fazla film izleyecek, kulağında kulaklık görmediği yerlere gidecek

orada fotoğraflar çekecekti. Daha fazla harçlık biriktirecek, daha fazla kitap alacaktı çocuklara. Aynı zamanda eminiz yaşasaydı Ali; 1 Mayıs'ta işçi sınıfının mücadelesine omuz verecekti alanlarda, maalesef Soma faciasının acısını yaşayacak ama taşeronla karşı mücadele edecekti.

Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak bugün de yarın da Ali İsmail Korkmaz'ın anısını mücadelemizde yaşatacağız. Onun anısını yanımıza alacağız ve bugün liselerde ve üniversitelerde, yarın bulunduğumuz tüm örgütlenme alanlarında mücadeleyi yükselteceğiz. Ali'nin katillerinden hesap sormak, onun da düşlerinde olan özgür dünyayı kurabilmek için...

“Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz”

Üniversitelerde ve liselerde dersler bitti, sınavlar bitti. Yaşadığı şehre dönen, tatile giden, bir işe girip çalışmak zorunda olan yüzbinlerce, milyonlarca öğrenci. Okulların kapanmasıyla okullarda yürütülen siyasi faaliyetlere de ara verilmiş oldu. En son Soma katliamından sonra yer yer oturma eylemleri, pankart asmalar, yer yer de boykot ve işgallerle hareketlenen okulların son durağı 31 Mayıs'ın yıldönümü oldu. Pek kimsenin heyecanla beklediği bir gün olmadı. Büyük halk kitleri sokaklara akın etmedi.

31 Mayıs kuşağı

Her ne kadar yıldönümü son derece düşük katılımlı ve bir başlangıcı tekrar yaşatmayan şekilde geçse de artık sokaklara çıkmış, isyanın tadını almış, omuz omuza mücadele etmenin gücünü hissetmiş liselisinden üniversitelisine kadar genç bir kuşak var. Yaşının küçük olması sebebiyle isyan günlerinde sokaklara çıkamasa da televizyonlarda, sosyal medyada, gazetelerde, isyanı heyecanla takip etmiş, belki de sokakta arkadaşlarıyla aralarında konuşmuş bir ortaokul kuşağı var.

İşte bu kuşak ki büyük bir çoğunluğu ister beyaz yakalı olsun ister mavi yakalı geleceğin işçileri olacak. Şu an daha iyi çalışma koşulları için son derece sınırlı biçimde de olsa yer yer mücadele eden işçi sınıfı eğer büyük bir atak yapamaz ise bugünün öğrencileri, geleceğin muhtemelen hiçbir güvencesi olmayan esnek çalıştırılanları, taşeron işçileri olacak.

Bu kuşağa ulaşmak, içlerinde isyanın az çok ileri ittiği unsurları işçi sınıfının safında örgütlemek, işte yapmamız gereken! Örgütlemek ancak sadece eylemlerde bir kişi daha fazla bayrak taşıyın diye değil, bayrağın kızılığına kızılık katsın diye. Fikirleriyle mücadelenin daha da dallanıp budaklanmasına vesile olsun diye, yetenekleriyle daha farklı şekillerde mücadeleye katkı sunulabilsin diye, yarının öncü işçilerini bugünden yetiştirebilmek, yarının işçi devletini yönetecek kadrolarını yetiştirebilmek için örgütlenmek!

Devrimci teori

Böyle bir örgütlenme ancak sağlam ve çelikleşmiş bir sınıf bilinciyle yapılabilir. İşte tam da bu sebeple Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak biz bu yaz teorik eğitimimizi tazelemek ve daha da geliştirmek için üniversiteli ve liseli tüm genç yoldaşlarımız için bir okuma programı hazırladık. Tarihsel önderlerimiz olan Marx, Engels, Lenin ve Trotskiy'nin başlıca eserlerini ve daha birçok güncel sorunlara değinen metinleri okuyacağımız bu eğitimde okumalardan sonra hep birlikte tartışacağız ve önümüzdeki sorunların çözümünü için kendimizi eğiteceğiz.

Öncelikle yaşadığımız çağı anlayabilmek için mücadelenin kimle kim arasında verildiğini anlamamız gerekiyor. Şimdiye kadarki bütün toplumların tarihinin sınıf mücadeleleri tarihi olduğunu söyleyen Marx ve Engels'in yazdığı *Komünist Manifesto* ile başlayacağız. Bugün bu mücadelenin burjuvazi ve işçi sınıfı arasında yaşandığını ve siyasal alanda işçilerin tüm burjuva partilerinden bağımsız, devrimci bir işçi partisi kurması gerektiğini konuşacağız. Kapitalizmin temel işleyiş şeklini, işçilerin nasıl sömürüldüğünü anlatan Marx'ın yazdığı *Ücret, Fiyat ve Kâr*'dan bölümler okuyacağız. Daha sonra Lenin'den *Ne yapmalı?* okuyacağız. Halk isyanının çıkarılması gereken en büyük derslerden biri olan bir meseleyi ele almış olacağız böylelikle. Öncelikle burjuvaziye karşı işçilerin kuracağı partinin nasıl bir parti olması gerektiğini, sadece ekonomik alanda değil, siyasal alanda da mücadele etmesi gerektiğini ve ekonomik mücadeleyi siyasal alana yükseltmesi gerektiğini tartışacağız. Halk isyanı için önemli olan nokta ise mücadelenin kazanılabilmesi için işçi sınıfının büyük bir çoğunluğunun kazanılması ve toplumun diğer kesimlerinin de bu çoğunluğun etrafında birleşebilmesi ve ke-netlenilmesine vesile olunabilmesidir.

Lenin'den *Devlet ve Devrim* okuyarak bugünün hakim burjuva devletini ve onun yıkılıp yerine geleceğin işçi devletinin kurulmasını ve bunun bir yarı-devlet karakteri taşıyacağını ve diğer ülkelerde de benzer süreçlerin gerçekleşmesi ile devletin sönmülmesini tartışacağız.

Yine Lenin'den *Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması*'ni okuyarak emperyalizmin başlıca özelliklerini ve hareketlerini öğrenecek, *Sosyalizm ve Savaş*'ı okuyarak savaşların çeşitlerini ve savaşlara karşı alınması gereken siyasal tutumları tartışacak, *Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu*'nu okuyarak sömürgeler sorununa temel yaklaşımlar ve çeşitli ek okumalarda bu coğrafyanın en önemli meselelerinden birisi olan Kürt sorunu üzerine konuşacağız.

Geçmişin işçi devleti deneyimlerinden dersler çıkarmak için SSCB'deki bürokratik yozlaşmayı anlatan Trotskiy'nin *İhanete Uğrayan Devrim* kitabını okuyacak ve tartışacağız. Geleceğin işçi devletine giden yolda verilecek mücadelelerin daha sistematik, daha planlı verilebilmesi için programatik bir yaklaşım sunan ve aynı zamanda 4. Enternasyonal'in programı olan Trotskiy'nin kaleme aldığı *Geçiş Programı* da okuyacaklarımız arasında.

Ve daha bir sürü gerek Türkiye'de burjuva kamplarının arasında süren iç savaş hakkında gerek de AKP'nin gelişimi hakkında kilometre taşlarını anlatan ve

siyasal islamı inceleyen yazılar okuyacak ve tartışacağız. Son olarak Devrimci İşçi Partisi Manifestosu'nu ve Programı'nı okuyarak da Türkiye'de devrimin programını tartışmış olacağız.

Devrimci pratik

Evet, okuyacağız ancak kitabi laflar söylemek için değil! Sadece entelektüel birikim edinmek için değil, insanlığın kurtuluşunun yolunu öğrenmek için okuyacağız! Sadece okumayacağız, aynı zamanda okuduklarımızı hayatta hemen uygulamaya da koyacağız.

Gençlik, Trotskiy'nin deyimiyle ya devrimci aylaklar olarak yetişecektir ya da devrimci savaşçılar olarak! İşçi sınıfının yanında saf tutmuş Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak biz işçi sınıfının içinde yoğun pratik çalışmayla, bildiri dağıtımı ve ajitasyonlarla, direnişteki işçilere düzenleyeceğimiz ziyaretlerle, işçilerin yaşadığı sorunları öğrenerek ve onlarla birlikte mücadelenin nasıl kazanılabileceği üzerine konuşarak, yani pratikle de öğreneceğiz devrimciliği.

Burjuvazinin tüm partilerine karşı devrimci bir işçi partisinin inşasına omuz veren mücadeleye inanmış gençler örgütlemek ve onları dünya devriminin yılmaz militanları olarak yetiştirmek; işte bu da bizlerin tarihsel sorumluluğu.

M. Cihan Yılmaz:

“Özgürlüğün yolu, işçi sınıfının devrimci pratiğinden geçiyor.”

Antalya Gezi davasında, yaklaşık 4 ay tutuklu kalan DİP Antalya yöneticisi Mustafa Cihan Yılmaz ile bir röportaj yaptık. Kamuoyunda, kırmızı fular davası olarak da bilinen bu davanın yanında Antalyalı sosyalistlere ayrıca iki dava daha açılmış durumda. M. Cihan Yılmaz’la Antalya Gezi davaları ve özgürlük hakkında konuştuk.

Gerçek: 6 Şubat’ta görülen duruşmada tutuklu dört kişiyle birlikte serbest bırakıldın. Ancak halk isyanına katılmış binlerce kişiye davalar açılmaya devam ediyor. AKP’nin cadı avı tuttu mu?

Cihan: Hayır tutmadı. Halk isyanına katılan binlerce kişiye davalar tertipleniyor. Sadece insanlara değil, mesele bir kente dava açıldı. Kırklareli’nde, Türkiye’nin en küçük şehirlerinden birinde

400 kişiye dava açılabilirse, bu bir şeyin işaretidir. AKP’nin korktuğu halkın direk olarak isyana katılmasıdır, kitleselliğidir, meşruluğudur. Bunu nereden anlıyoruz? Berkin Elvan’ın cenazesine katılan milyonlar, hala halkın içinde bir isyan ruhu olduğunu bize gösterdi. Soma’ya verilen tepkiler de öyle. Demek ki, dava tertipleme halkı bastıramıyormuş.

Gerçek: Senin de içinde bulunduğun ana Antalya Gezi davasında, iki kere iddianame yazıldı. Savcılar, hakimler değişti. Davanın gidişatı nedir?

Cihan: Şimdi hakkımızda denetimli serbestlik kalkmış durumda. Bunun haricinde iki ana davamız birleştirildi. 6 Şubat’ta görülen ilk duruşmada şunu söyledik: Bu kitlesel ve meşru bir halk hareketidir, sizin hukukunuz bunu yargılayamaz, halk isyanı yargılanamaz. Şimdi de aynı noktada duruyoruz. Bizlere isnat ettikleri suçlamalar, milyonların bire bir katıldığı şeyler. Antalya Gezi davası, tüm siyasi kurumların ve sendikaların aynı 2013 Haziran’la başlayan süreçte olduğu gibi üst düzeyde dayanışmayı güçlendirmesine vesile oldu. Şimdi dava, Ekim’e ertelenmiş durumda. Hakkımızda, gazetelere de yansıyan, on yıllarca ceza istiyorlar. Bunun yanında eski parayla 1

trilyona yakın bir maddi hasardan bahsediyorlar. Duruşmalarda, oradan buradan topladıkları bir kısmı Terörle Mücadele, bir kısmı da Trafik’te görevli polisleri getirmişler. Bir kısmının olaydan bile haberi yok. Bizler, ilk duruşmada onların yüzlerine suçlarını vurduk. Ali İsmaili, Ethem’i katleden düzenin piyonları olduklarını söyledik. Dedik ya bazılarının olaydan haberi bile yok. Çoğu şaşırıp kaldı. Bazıları da sinirlendi.

Gerçek: “Kırmızı fular” ismiyle sizin dava basında sık yer aldı. En son Ayşe Deniz Karacagil’in gerillaya katılmasıyla gündem oldu. Bu konuda düşüncelerin nelerdir?

Cihan: Bu konuda iki şey söyleyeceğim. Birincisi, Ayşe Deniz’in çizdiği yola saygımız var. O bir Türk sosyalisti olarak gerillaya katılmayı özgürlük yolu olarak gördü. Kendisi etrafında yaratılan şovenist kuşatmaya karşı onu savunuruz. Ayşe Deniz ve yoldaşları, bizim siper arkadaşlarımızdır. Ailesine karşı yürütülen linç kampanyası aynı zamanda tam bir ikiyüzlülük örneğidir.

İkincisi, siyasi olarak farklı noktadayız. Bizce özgürlüğün yolu, işçi sınıfının devrimci pratiğinden geçiyor. İnsanlığın kaderi, işçi sınıfının ellerinde.

Sadece insanlığın değil, doğanın ve tüm canlıların kaderi de işçi sınıfının ellerinde. Sadece ve sadece işçi sınıfı, tüm ezilen kesimlere öncülük edebilir ve kapitalist sömürüyü kaldırabilir. Bu sadece ulusal çapta değil aynı zamanda uluslararası da olmak zorundadır. İşçi sınıfının devleti sadece bir geçiş devleti olacaktır. Yani kurulduğu andan itibaren kendini söndürmek için çaba harcayan bir devlet. Sınıflar ve devlet ortadan kalktıktan sonra gerçek özgürlüğe erişebileceğiz. Bizim özgürlük anlayışımız budur. Bu özgürlük kavgasını her yerde savunmak gerekir. Fabrikalarda, kampüslerde, sokakta ve elbette ki mahkemelerde. Biz hakim karşısında “amacımız AKP hükümetini devirmektir” dediğimizde buna yaslanıyorduk. Halk isyanıyla işçi sınıfını birleştirilim dediğimizde düşündüğümüz buydu.

Gerçek: Son olarak Antalya Gezi davalarıyla söylemek istediğini bir şey var mı?

Cihan: 3 Eylül ve 30 Ekim’de Antalya Adliyesi’nde davalar görülmeye devam edecek. Tüm dostlarımızı duruşmaları takip etmeye çağırıyoruz.

5. Uluslararası Kamp Rosa Luxemburg Eğitim Kampı

*Ceza talep ediyorum.
Bugün tok olanlara, sefa sürenlere,
Milyonların ekmeğini hangi acılarla
kazandığını
Bilmeyenlere, hissetmeyenlere.
Neşeli bir yüz,
Neşeli bir gülüş görürsem
Acı çekiyorum
Zira yoksulluğa ve bilgisizliğe
Mahkum olanlar
Gülmeyi ve neşeyi bilmezler.
Bütün dertleri,
Bütün gizli ve acı göz yaşlarını
Tokların vicdanına yüklemek istiyorum,
Ve yaptıkları her şeyin intikamını almak.*

Rosa Luxemburg’un henüz lisedeyken yazdığı bir şiir

Devrimci İşçi Partisi, bu yıl beşincisini düzenleyeceği uluslararası eğitim kampını 27-31 Ağustos tarihleri arasında Çanakkale’nin Küçükkuşu ilçesinde gerçekleştirecek.

Geçtiğimiz yıllarda Ekim Devrimi’nin iki büyük önderi Lenin ve Trotskiy’e adanan kampların ardından bu yıl, 1918 Alman devriminin Karl Liebknecht ile birlikte iki büyük önderinden biri olan Rosa Luxemburg onur konduğumuz olacak. Çünkü Rosa Luxemburg tarihin ancak işçi sınıfının mücadelesiyle ilerleyebileceğine inanıyordu. Rosa Luxemburg, Alman sosyalist hareketinin devrimci kanadının hem teorisyeni hem de önde gelen liderlerinden birisiydi. 15 Ocak 1919’da katledilinceye kadar bütün hayatını bir devrimci olarak yaşadı ve bir devrimci olarak öldü. Ama bu yılın bir özelliği daha var. I. Dünya Savaşı’nın

100. yıldönümü. İşte o yüzden bir kez daha Rosa Luxemburg! Çünkü o, Karl Liebknecht ile birlikte 1914’te savaş başladığında Alman sosyalistlerinin kendi burjuvazisine destek vermesine cepheden karşı çıkmış, savaş yıllarını cezaevinde geçirmek zorunda kalmış ve savaşın ardından 1918’de cezaevinden çıkınca Alman Devrimi’ne önderlik etmiş bir bir enternasyonalistti. İşte bu yüzden Devrimci İşçi Partisi de bu yıl, kapitalizme karşı duyulan öfkenin, sosyalizme ve devrime olan bağlılığın, işçi sınıfına olan güvenin, karşı devrimci güçlerin karşısında dimdik durmanın sembolü olan bir devrimci kadına, Rosa Luxemburg’a ithaf ediyor eğitim kampını. Ondandır öğreneceğimiz değerlere sahip çıkma ve geleceğe taşıma görevini yerine getirmeyi amaçlıyoruz.

Tüm yıl boyunca mücadelelerin içinden geçmiş işçileri, emekçileri, kadınları ve gençleri bir araya getirecek olan Rosa Luxemburg eğitim kampı, aynı zamanda farklı ülkelerde enternasyonalizmin bayrağını taşıyan devrimcileri de buluşturmayı hedefliyor.

I. Dünya Savaşı karşısında Bolşevikler, Türkiye’deki durum, Rosa Luxemburg’un Marksizmin içindeki yeri ve teorik katkıları gibi konularda seminerlerin düzenleneceği kampa, her yıl olduğu gibi bu yıl da yoğun bir eğitim faaliyeti ile hazırlık yapılacak. Eğitim faaliyeti sırasında Rosa Luxemburg’un cezaevindeyken kullandığı takma ad olan Junius adıyla tarihe geçen *Junius Broşürü*’nden grevler, sendikalar ve siyasi partiler üzerine yazılarına, kadın mücadelesi üzerine yazdıklarından, Rus

devrimi üzerine yaptığı çalışmalara dair çeşitli kaynaklar okunacak. Onun yazılarına Lenin’in *Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması ve Sosyalizm ve Savaş* kitapları ile Sungur Savran yoldaşımızın *Avrasya Savaşları* isimli kitabı eşlik edecek. Bu eğitim faaliyetleri kampta, her gün düzenlenecek bir ana seminer ve tartışma oturumu ile taçlanacak. Ama kamp programı elbette bununla sınırlı değil. Kamp boyunca işyerlerinde sendikal örgütlenme ve mücadeleden işçi sınıfı içinde çalışmaya, ajitasyon ve propagandanın gençlik ve üniversite alanında örgütlenmeye, enternasyonalist çalışmaya bir dizi konuda düzenlenecek atölyeler, kampın ardından günbegün pratik faaliyete rehberlik edecek, ışık tutacak.

Elbette devrimci estetiği de unutmak olmaz. Tiyatrodan şiire, sinemadan müziğe çeşitli sanatsal ve kültürel faaliyetlerle politik faaliyeti zenginleştirmek, beslemek de Rosa Luxemburg Eğitim Kampı’nın he-

deflerinden birisi. Geçtiğimiz sene isyanın rüzgârı, yaratıcılığı damgasını vurmuştu kampımıza. Bu yıl da izini sürmeye devam edeceğiz dilimizdeki şarkılarda, şiirlerde, tiyatro sahnemizde, hep birlikte izleyeceğiz ve tartışacağımız filmlerde.

Daha büyük mücadelelere hazırlanmak için kolektif bir şekilde donanımımızı arttıracığımız, güç ve moral depolayacağımız Rosa Luxemburg Eğitim Kampı’nda buluşalım! Dostların arasında, güneşin sofrasında bir araya gelelim!

Soma'nın, Yatağan'ın, cam işçisinin cumhurbaşkanı adayı yok! Demirtaş ancak işçi sınıfı lehine çalışacağı konusunda güvence verirse desteklenebilir!

Birinci turu 10 Ağustos'ta yapılacak olan cumhurbaşkanı seçiminin adayları belli oldu. Tayyip Erdoğan ve Ekmeleddin İhsanoğlu aynı uluslararası sistemin, Türkiye burjuvazisinin göbekten bağlı olduğu emperyalizmin ve Ortadoğu düzeninin iki ayrı temsilcisi. Bunlardan ABD ve AB şirketlerine ve bankalarına, onların Türkiye'deki ortaklarına, Ortadoğu'nun petrol rantiyelerine hayır gelir. Ama işçi sınıfına gelmez! İşçi sınıfının çıkarları ve ihtiyaçları açısından çok değerli bir olanak vardı: partimizin 27 Haziran tarihli ve "**Hal-kın cumhurbaşkanı adayını öneriyoruz! Adayımız Gezi'nin, Soma'nın, Kürt halkının ortak adayı!**" başlıklı bildirisinde önerdiği gibi, HDP'nin milletvekillerinin hukuki bakımdan aday teklif etme kapasitesini geniş bir ittifakın kurulması yolunda kullanması halinde, Kürt halkının yanı sıra işçi sınıfının, Alevilerin, kadınların, gençlerin ve Gezi ile başlayan halk isyanına katılan herkesin ortak bir adayının çıkarılması, bu sayede CHP'nin solunda açılmış olan büyük boşluğun doldurulması, **cumhurbaşkanı seçiminin hâkim sınıflara karşı bütün ezilenlerin birlikte mücadele ettiği bir arenaya dönüştürülmesi** mümkündür.

Kendi Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş'ı aday göstererek HDP bu fırsatı kaçırmıştır. Demirtaş uzun yıllardır Kürt halkının özgürlüğü için fedakârca bir mücadelenin içinden gelmiş, o halkın saygıdeğer bir lideridir. Ama **bugün yalnızca Kürt hareketinin adaydır**. Kürt hareketinin 2000'li yıllardan itibaren işçi ve emekçilerin sorunları için mücadeleden büyük ölçüde uzaklaşması dolayısıyla işçi sınıfına, emekçilere, yoksullara güven vermesi mümkün değildir. Öyleyse, daha iki ay önce 301 evladını sonsuza kadar toprağın altına veren Soma'nın, onlarla aynı felakete uğramamak için özelleştirmeye karşı mücadele eden Yatağan'ın, şimdi "77 milyonun cumhurbaşkanı olacağım" diyen bir adayın başbakan sıfatıyla bir hafta önce grev hakkını gaspetmiş olduğu 5800 cam işçisinin ve onlar gibi milyonlarca ve milyonlarca işçi, emekçi, emekli, işsiz ve yoksul köylünün adayı yoktur! Bu durum hepimizin sorumluluğudur. Bu durumu düzeltmek zorundayız. İşçi sınıfının siyasete damgasını vurması için uygun araçları yaratmak zorundayız. İşçi sınıfının yumruğunu masaya vurması için koşulları hazırlamak zorundayız.

Cumhurbaşkanı seçiminin yöntemleri son derecede anti-demokratiktir!

Elbette işçi sınıfının kendi ihtiyaçları doğrultusunda destekleyebileceği bir aday olmamasının bir nedeni, bu seçimlerin son derecede anti-demokratik olmasıdır. Tayyip Erdoğan "bu seçimlerle vesayet bitiyor" diyor. O bile tartışmalı, ama tartışmalı olmayan başka bir şey var. **Beyler bir araya geliyor, kendi içlerinden birini işçiye emekçiye seçtiriyor**. Patronlar sınıfının işçiler üzerindeki hâkimiyeti bas bas "devam ediyorum" diye bağıyor! Cumhurbaşkanının üniversite mezunu olması koşulunu başka nasıl anlamalıyız? "Gerontokrasi" diye bilinen yaşlıların gençler üzerindeki sultasını devam ediyor. 40 yaş kuralını başka nasıl anlamalıyız? Bunlar 2007'de anayasayı değiştirirken AKP'nin 12 Eylül cuntasının anayasasından aynen aldığı anti-demokratik koşullar.

Bunlara bir de **halkın seçeceği iddia edilen cumhurbaşkanına halkın aday gösterememesinin** gülünçlüğü ekleyebiliriz! AKP, 2007'de kuralları koyarken, tarihte ender görülen derecede anti-demokratik bir aday belirleme yöntemi bulmuştur. Mecliste gücü olmayan aday gösteremiyor! Cumhurbaşkanının doğrudan halk tarafından seçildiği ülkelerde bu kadar az adayın yarıştığı belki de hiç görülmemiştir. ABD'de, Fransa'da, Meksika'da veya Arjantin'de yarışa çok daha fazla sayıda aday giriyor. Nasıl olsa elinizde ikinci tur var. İkinci turda nasıl olsa sadece iki aday yarışacak. O zaman telaşınız ne? Neden çeşitli siyasi akımları cumhurbaşkanlığı yarışından dışlamaya çalışıyorsunuz? Bu, şimdi müebbet hapse mahkûm olmuş olan Kenan Evren'in parlamento seçimlerine getirdiği yüzde 10 barajı ile aynı mantığın ürünüdür. Amaç işçi sınıfını, emekçileri, yoksulları temsil edebilecek adayları dışlamak, seslerini halka duyurmalarını engellemektir. Şimdi başarıya kavuştular. Belki bir süre daha başarılı olacaklar. Ama bir gün gelecek, işçi sınıfının adayı ya da adayları karşlarına bir heyûla gibi dikilecek. Kimsenin kışkusu olmasın!

İşçi sınıfının kurtuluşu cumhurbaşkanlığı seçiminde değildir!

İşçi sınıfı, kendi kurtuluşunun seçimlerle, Çankaya'ya cumhurbaşkanı seçtirerek, parlamentoda güç kazanarak olmayacağını bilmelidir. **Onun kurtuluşu ve onun etrafında toplumun büyük çoğunluğunun kurtuluşu büyük eylemlerle, genel grevlerle, meydanlarda sokaklarda, sanayi sitelerinde, işçi mahallelerinde işçilerin emekçilerin ayaklarıyla oy kullanmasıyla, kendilerine ait**

sınıf organları oluşturmasıyla olacaktır. Yine de işçi sınıfı seçimlere sırtını dönmemeli, koşullar uygun olduğu ölçüde bu mücadele alanını da sınıf mücadelesinin bir aracı haline getirmelidir. Peki, bugün içine girdiğimiz bu cumhurbaşkanı seçiminde seçimi böyle bir araç olarak kullanmak mümkün müdür?

Ortada üç aday var. Tayyip Erdoğan, Soma katliamının ve cam grevinin hepimize çıplak biçimde gösterdiği gibi işçi düşmanıdır. O emekçiye ve yoksulu düşkün görmek, ona sadaka vermek, desteğini öyle almak ister. Hakkını teslim etmek bir yana, yağmalar. İşçi sınıfına "ayaklar" olarak bakar, kendine "baş"!

Ekmeleddin İhsanoğlu'nun işçi sınıfına verecek hiçbir şeyi olamaz. O emperyalist hâkimiyet altındaki kapitalist dünya sisteminin bir bürokratıdır. Ortadoğu kralları, şeyhleri, diktatörleriyle hayat boyu gayet güzel geçinmiş biridir. Düzenin has adamıdır.

Geriye HDP'nin adayı Selahattin Demirtaş kalıyor. Demirtaş elbette öteki ikisinden farklı olarak bu düzenle çatışmış bir siyasi hareketin, bu düzenin ezdiği bir halkın temsilcisidir. Ama Kürt hareketinin politikası onun gelecekte ne yapacağını belirsiz kılmaktadır. Öyleyse, işçi sınıfının çıkarları açısından bakıldığında Demirtaş'ın ancak bazı açık seçik taahhütler karşılığında desteklenmesi olanaklıdır.

Biz Devrimci İşçi Partisi olarak işçi sınıfımızı bu cumhurbaşkanlığı seçiminde Selahattin Demirtaş'a oy kullanmaya çağırarak için aşağıdaki güvenceleri bekleriz:

1) Demirtaş, müzakere sürecinin hassasiyeti dolayısıyla, Kürt hareketinin Gezi ile başlayan halk isyanında ve 17 Aralık sürecinde Tayyip Erdoğan'a karşı ikircikli bir tutum belirlemiş olduğu göz önüne alındığında, kendisi ikinci tura yükselmediği takdirde Tayyip Erdoğan'a oy çağırısında bulunmayacağını daha birinci turdan önce kesin bir dille açıklamalıdır.

2) Demirtaş, seçim kampanyasında rakibi Erdoğan'ın hem şahsen, hem de bir bütün olarak hükümetin başı sıfatıyla, yolsuzluk ve hırsızlık şaibesi altında olduğunu, aleyhinde delil olarak kabul edilebilecek çok önemli belgeler ve bilgilerin basına sızmış olduğunu meydanlarda ve televizyonlarda açık biçimde hatırlatmalı, kendisi işçi sınıfının ve emekçilerin oylarıyla cumhurbaşkanı seçildiği takdirde, Devlet Denetleme Kurulu'nu derhal harekete geçirerek, Erdoğan'ın bütünüyle hukuka aykırı yöntemlerle önünü tıkadığı yolsuzlukla-

rın soruşturulması sürecini başlatacağını şimdiden kesin bir dille açıklamalıdır.

3) Demirtaş, işçi sınıfının ve emekçilerin oylarıyla cumhurbaşkanı seçildiği takdirde, önüne gelecek olan, özelleştirmeyi genişleten veya taşeronlaştırmaya ilişkin hüküm içeren herhangi bir yasayı onaylamayacağını, özelleştirmeye karşı ve daha önce özelleştirilmiş üretim araçlarının kamulaştırılması ve taşeronlaşmanın kesin biçimde yasaklanması doğrultusunda çalışacağını kesin bir dille açıklamalıdır.

4) Demirtaş, işçi sınıfının ve emekçilerin oylarıyla cumhurbaşkanı seçildiği takdirde, cumhurbaşkanının bilgilenmesi bakımından hayati bir rol oynayabilecek bir kurum olan, ordu ve yargı dışında bütün kamu kurum ve kuruluşlarında ve işveren ve işçi örgütlerinde her türlü araştırmaya yetkili olduğu için halkın aydınlatılmasında ve suçluların teşhirinde büyük bir gücü olabilecek olan Devlet Denetleme Kurulu'na, üyelerinin yenilenme zamanı geldiğinde işçi sınıfının ve emekçi halkın örgütleri tarafından önerilecek adayları atayacağını kesin bir dille açıklamalıdır.

5) Demirtaş, işçi sınıfının ve emekçilerin oylarıyla cumhurbaşkanı seçildiği takdirde, ilk birkaç ay içinde Devlet Denetleme Kurulu'na taşeron uygulamaları, işçi sağlığı ve iş güvenliği ve sendikalaşma hakkını kullanan işçilerin işten çıkartılmasına ilişkin etraflı bir araştırma yürütmesi için kapsamlı bir görev vereceğini kesin bir dille açıklamalıdır.

Devrimci İşçi Partisi, on yıllardır varlığı ve kültürü inkâr edilmiş, bunu kabul ettirmek için mücadeleye giriştiğinde ise imha edilmiş olan Kürt halkının özgürleşmesinin Türkiye işçi sınıfının çıkarına olduğu kanısındadır. Bu yüzden, Selahattin Demirtaş'ın seçilmesi bizim açımızdan kendi başına olumlu olacaktır. Ama Kürt hareketinin son yıllarda izlediği siyasi hat, bize işçi sınıfının çıkarları açısından güvenceler aramanın zorunlu olduğunu düşündürüyor.

Yukarıda ifade ettiğimiz açıklamaları yaptığı veya bu açıklamaların temsil ettiği ruhu ifade eden başka adımlar attığı takdirde, Devrimci İşçi Partisi Demirtaş'ın adaylığını destekleyecek, birinci turda ona oy verilmesi çağırısı yapacaktır.

İşçi sınıfının düşmanları yenilgiye uğratılmalıdır. Ama bunu yapabilmek için işçi sınıfının dostunun kendini ayırabilmesi gerekir.

Devrimci İşçi Partisi
5 Temmuz 2014